

Μυστηριώδεις ΛΙΘΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

Πώς τους εξηγεί η επιστήμη

Κατά τη διάρκεια των προσφάτων μαχών που έγιναν στην Ίνδοκίνα, οι Ολλανδοί αξιωματικοί υπήρξαν ο στόχος μερικών πολύ περιέργων και μυστηριωδών επιθέσεων. Ήμερα και νύχτα, μέσα στα σπίτια όπου έμεναν, παρά το γεγονός ότι ήταν ερμητικά κλεισμένα, έπεφταν διαρκώς πέτρες διαφόρων μεγεθών, που κανείς δεν θα μπορούσε να πη από που προέρχονταν.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι αυτές οι πέτρες δεν τρυπούσαν ούτε τα ταβάνια, ούτε τους τοίχους. Παρουσιάζονταν ξαφνικά, διασχίζαν με μεγάλη βραδυτητα τον αέρα κι έπεφταν μ' έναν ήπιο κρότο στο πάτωμα. Μερικοί αξιωματικοί τις δέχθηκαν στα κεφάλια τους. Πολλοί άλλοι τραυματίστηκαν επίσης σε διάφορα μέρη του σώματος.

Οι μεταψυχιστές εξήγησαν αυτές τις μυστηριώδεις επιθέσεις ως έργον Ίνδονισίων μάγων, που ήθελαν να τρομοκρατήσουν τους Ολλανδούς αξιωματικούς. Αυτή είναι, άλλωστε, η μόνη λογική εξήγηση που μπορεί να δοθεί σ' αυτό το φαινόμενο.

Μερικά άτομα, έχουν ως γνωστόν, τηλεκινητικές ικανότητες. Μπορούν, δηλαδή, να μετακινούν από απόσταση διάφορα αντικείμενα, να εσχίζον υφάσματα, να δημιουργούν κρούτους, κλπ.

Σ' αυτό το φαινόμενο δεν υπάρχει αναμφισβήτητη τιποτε το υπερφυσικό. Πρόκειται απλώς για μια εξωτερεύουσα της προσωπικότητας, που μάς επιτρέπει να ζούμε από απόσταση, χωρίς «κύλικη» επαφή με τα αντικείμενα. Οι νόμοι, όμως, σύμφωνα με τους οποίους γίνεται αυτή η εξωτερεύουσα παραμένουν κατά το πλείστον άγνωστοι.

Παρόμοιες εκδηλώσεις είναι πολύ συνηθισμένες στη Σουηδία. Όλοι οι εξερευνητές που προσπάθησαν να εισχωρήσουν στα δάση της ημίγυρας γήινου κάνουν λόγο γι' αυτές. Χαρακτηριστική είναι η αφήγηση του Ολλανδού περιηγητή Γκρόττεντικ.

«Είχα διασχίσει, γράφει στην έκθεσή του προς την Ολλανδική Γεωγραφική Έταιρεία, τη ζούγκλα του Παλεμπάγκ, έχοντας μαζί μου μία συνοδεία από πενήντα ιθαγενείς. Ένα δρόμο, λοιπόν, έπαινα να κοιμηθώ σε μία καλύβα, που ήταν καμμένη από μεγάλα παράλληλα δοκάρια κι' έμοιαζε σαν κλουβί. Αλλά, μόλις ο ένας από τα δοκάρια είχαν τοποθετηθεί σε σειρά από φύλλα «καντζάνγκ» που σχημάτιζαν ένα αδιάπεστο τοίχωμα, σαν από χοντρό χαρτόνι.

Τη μία μετά τα μεσάνυχτα, ξύπνησα ακούγοντας το θόρυβο ενός αντικειμένου που είχε πέσει κοντά στο κρεβάτι μου. Τινάχθηκα επάνω και είδα πως έπεφτε για ένα μαύρο μακροχρόνιο χαλί, μήκους δύο περίπου εκατοστών του μέτρου. Κι' άλλα χαλίκια του ίδιου χρώματος και όγκου εξακολουθούσαν να πέφτουν ολόγυρά μου. Σηκώθηκα τότε, άναψα την ηλεκτρική λάμπα μου και είδα ότι τα χαλίκια κατέβαιναν από το ταβάνι, διέγραφαν μία καμπύλη και έπεφταν γύρω στο κρεβάτι μου.

Ξύπνησα άμέσως τον ιθαγενή υπηρέτη μου, που κοιμόταν στο διπλανό δωμάτιο και τον διέταξα να με ακολουθήσει έξω, για να δούμε τι συνέβαινε. Δεν ανακαλύψαμε, όμως, τίποτε το ύποπτο και σε λίγο ξαναγυρίσαμε στην καλύβα.

Τα χαλίκια εξακολουθούσαν να πέφτουν πάντα. Τού κάκου, όμως, προσπάθησα να πιάσω ένα απ' αυτά στον αέρα. Μόλις πλησίαζα το χέρι μου, έκαναν ένα «πήδημα» προς τα πλάγια και συνέχισαν ύστερα την πτώση τους. Ανέβηκα τότε στην άκρη του ράντσο και εξέτασα προσεκτικά το ταβάνι. Τα χαλίκια «εγείναν» από τα φύλλα του «καντζάνγκ», αλλά χωρίς να τα τρυπούν.

Αυτό το πράγμα μου φάνηκε πολύ περίεργο. Σ' όλο το διάστημα που είχε διαρκέσει αυτή η εξέταση, έξω από την καλύβα και στο εσωτερικό της, ο ιθαγενής υπηρέτης μου με είχε ακολουθήσει σαν αυτόματο ή σαν υποδότη. Θάρσιζομαι ότι κοιμόταν. Πήρα το πιστόλι μου και, φωνάζοντας ότι ήθελε σκοτώσει τα κακά πνεύματα που μ' ένοχλούσαν, έβριξα έναν πυροβολισμό στον αέρα. Ο υπηρέτης μου άφησε τότε μία άγρια κραυγή, σαν να είχε πληγωθεί κι' έφυγε τρέχοντας προς το μέρος της ζούγκλας. Έκτοτε δεν τον ξαναείδα.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι η δραχμή των λιθαριών σταμάτησε έπειτα από μερικά λεπτά. Συμπεράνω απ' αυτό ότι ο περίεργος λιθοβολισμός ήταν έργο του ιθαγενούς υπηρέτη μου, που βρισκόταν σε κατάσταση όμοια με το ύπνο. Δεν θα μπορούσα, ωστόσο, να πω αν ενεργούσε από δική του πρωτοβουλία ή ήταν όργανο στα χέρια ισχυρών μάγων, που τον χρησιμοποιούσαν ως «μντιουμ», με το σκοπό να με εκφοβίσουν και να με κάνουν να παραιτηθώ του σχεδίου μου να εισχωρήσω βαθύτερα μέσα στη ζούγκλα.

Εκείνο, όμως, που δεν μπορούσα να καταλάβω είναι από που ο υπηρέτης μου «έπειρνε» τις πέτρες και πώς αυτές οι πέτρες έπεφταν μέσα στο δωμάτιο, χωρίς να τρυπούν το ταβάνι.

Παρόμοια φαινόμενα έχουν παρατηρηθεί και στην Ευρώπη. Στο μέρος όπου υψώνεται σήμερα το Κολέγιο της Γαλλίας, στο Παρίσι, βρίσκονταν άλλοτε ένα σωρό μικρά σπιτάκια, σκορπισμένα εδώ κι' εκεί. Μία μέρα, λοιπόν, άποφασίστηκε από το δήμο Παρισιών η κατεδάφισή των. Αλλά οι εργάτες στάθηκαν αδύνατοι να πλησιάσουν σ' ένα απ' αυτά.

Επρόκειτο για ένα μισορειπωμένο δωρόφο σπιτί, που έμενε από πολλά χρόνια άκατοίκητο. Μόλις οι εργάτες έκαναν να πλησιάσουν σ' αυτό, μία βροχή από πέτρες έπεφταν ολόγυρά τους.

Αυτός ο μυστηριώδης λιθοβολισμός καθυστέρησε την κατεδάφισή αυτού του σπιτιού επί πέντε περίπου χρόνια. Στο τέλος, μερικοί στρατιώτες του μηχανικού, προστατευμένοι από ειδικούς θώρακες, μπήκαν στο ισόγειο και έτοποθέτησαν ένα έκρηκτικό μηχανήμα που τινάζε στον αέρα ολόκληρη την οικοδομή.

Παρόμοια φαινόμενα είχαν παρατηρηθεί και σ' ένα σπίτι μίας από τις λαϊκές συνοικίες του Λονδίνου. Στο τέλος, εξακριβώθηκε ότι ώφειλοντο σε ένα μικρό κοριτσάκι, που έμενε στο ισόγειο μαζί με τους γονείς του και που ήταν προφανώς προικισμένο με τηλεκινητικές ικανότητες. Μόλις αυτό το κοριτσάκι άπομακρυνόταν, τα φαινόμενα σταματούσαν άμέσως. Οι έπιστήμονες που το εξέτασαν, διεπίσταναν ότι μπορούσε να προκαλέσει τηλεκινητικά φαινόμενα σε άκτινα 25 περίπου μέτρων.

΄Ασυνήθιστες κλοπές

Τηλεγραφικοί στύλοι, γέφυρες, σπίνια

Οι περισσότεροι κλέφτες, περιορίζουν σtereότυπα τη δράση τους σε πορτοφολία, τσάντες, χρηματοκιβώτια, κλπ. Υπάρχουν όμως και μερικοί, που διακινδυνεύουν την ελευθερία τους, για να κλέψουν τα πιο αλλόκοτα πράγματα, από καλές χορευτριών ως λαστιχένια ποντικάκια.

Μία νοικοκυρά της Βολτιμόρης περίμενε επί 2 μήνες τον υδραυλικό, για να τοποθετήσει στην κουζίνα της ένα καινούργιο νεροχύτη. Όταν όμως έφτασε επίτελους ο τεχνίτης, ο νεροχύτης είχε, κάνει φτερά! Τον είχε κλέψει, το προηγούμενο βράδυ, ένας λωποδύτης!

Ο κλέφτης που σούφρωσε... ένα τηλεγραφικό στυλό, στο Πάλμ Σίτυ της Καλιφορνίας, πρέπει να ήταν σωστός Ήρακλης! Κανείς δε δεν ξέρει πού και πώς τον χρησιμοποίησε...

Σε μία άλλη πόλη της Καλιφορνίας, κάποιος έκλεψε ένα ολόκληρο τοίχο από το δάπεδο της αυλής ενός σπιτιού. Έξ' άλλου, στο Νιτρώιτ, ένας παλιός πολέμιος είχε κατορθώσει επίτελους να πραγματοποιήσει το όνειρο της ζωής του: να χτίσει δηλαδή ένα ξύλινο σπίτι με 7 δωμάτια. Το είχε πιά σχεδόν άποτελειώσει, όταν έφυγε για ένα ταξίδι. Στην επιστροφή του, βρήκε μόνο... το οικόπεδο! Κάποιος θρασυτάτος λωποδύτης είχε κλέψει κατά την απουσία του ολόκληρο το σπίτι!

Αλλά και στο Γκούντινγκ της Αϊόδα, μία χειμωνιάτικη νύχτα, εξαφανίστηκε απ' το ποτάμι μία σιδερένια γέφυρα, βάρους 20 τόννων! Την πήρε; Και πώς σκόπευε να τη χρησιμοποιήσει; Κανείς δεν το έμαθε ποτέ, γιατί δεν βρέθηκαν τα ίχνη ούτε του κλέφτη, ούτε της γεφύρας...

Κάποτε, οι κλέφτες συναντούν μίαν άπιστευτη κακοτυχία, πάνω στη «δουλειά» τους. Στο Πίτσμποργκ π.χ., ένας κλέφτης είχε αρπάξει ένα αυτοκίνητο, που το είχε βρή άφύλαχτο. Μία βδομάδα αργότερα, καθώς ταξίδευε μ' αυτό σ' ένα εξοχικό δρόμο, κάποιος διαβάτης του έκανε νοήματα να σταματήσει. Πραγματικά, ο λωποδύτης φρενάρισε και δέχθηκε να πάει μαζί του τον άγνωστο ως την πόλη. Μόλις όμως είχαν προχωρήσει λίγο, ο επιβάτης τον άπειλησε εξαφνα μ' ένα λαστό και τον ανάγκασε έτσι να οδηγήσει το αυτοκίνητο... ως το πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα! Γιατί, για κακή του τύχη, ο λωποδύτης είχε βρή στο δρόμο του τον ιδιοκτήτη του κλεμμένου αυτοκινήτου!

Επίσης άτυχος ήταν ο λωποδύτης που έκλεψαν ένα αυτοκίνητο, από ένα δρόμο του Κλήβεταν. Γιατί ο ιδιοκτήτης του — ερασιτέχνης μηχανικός — το είχε εφοδιάσει με διάφορες ασφαλιστικές συσκευές κατά της κλοπής. Έτσι, πριν άπομακρυνθεί καλά-καλά, έσβυσε η μηχανή, το κλάδον άρχισε ν' αντηχή δαιμονισμένα, άναψαν τα φώτα και σείσθηκαν αυτόματως τα φρένα! Περίτρομοι τότε, οι λωποδύτες πήδσαν έξω και ττόδαν στα πόδια...

Ένας θρασυτάτος κλέφτης, στο Φόρτ Σκόντ του Κάνσας, σούφρωσε το μανύδα ενός άστυνομικού, την άρα που, ο τελευταίος ήταν άπορροφημένος απ' το διάβασμα ενός βιβλίου: «Πώς συλλαμβάνονται οι εγκληματίες». Κι' ένας άλλος έκλεψε, όχι μόνο το περιεχόμενο του ταμείου ενός μπακάλη, αλλά και το ασφαλιστήριο συμβόλαιό του εναντίον κλοπής!

Στη Φιλαδέλφεια, άφου ένας λωποδύτης πήρε όλα τα χρήματα ενός σωφεί ταξί, του επέστρεψε 1 δολάριο.

Είπε η πληρωμή της κούρας και το πουρμπουάρ σου! του εξήγησε.

Τέλος, έξω απ' τις άκτες της Καζαμπλάνκα, είχε βυθισθ ένα πλοίο. Κάποιος λωποδύτης λοιπόν είχε την έμπνευση να μεταβληθ... σε βουτηχτή, και να κατεβαίνει κάθε νύχτα με σκάφανδρο, για να πάρη τα χρήματα που ύπηρχαν στο σκάφος. Οι κόποι του άνταμειβόταν με 10.000 δολάρια περίπου.

΄Ηθελαν ν' αλλάξουν

Είπε άμύητο το πάθημα ενός Βαυαρού... Είχε βαρεθ πια τη γυναίκα του και σκόπευε να την αλλάξει. Χωρίς λοιπόν να της πει τίποτε, δημοσίευσε με ψευδώνυμο μίαν άγγελία στις εφημερίδες, ζητώντας τη διάδοχό της. Κι' έλαβε μία πρόταση... απ' τη γυναίκα του, που ήθελε κι' εκείνη ν' αλλάξει σύζυγο! Μανιασμένος μαζί της γι' αυτό, ζήτησε σύζυγιο με το δικαιολογητικό της άπιστίας. Αλλά το δικαστήριο άπέριψε την αίτησή του.

Ο Έντμοντ Ο' Μπράϊαν που θα μπορούσε με τις ταχυδακτυλουργικές του ικανότητες να γίνει διάσημος σαν τον Ούνκιν.

NEAPΟΣ και γοητευτικός Έντμοντ Ο' Μπράϊαν πρώτης τάξης τώρα στην πρώτη του ταινία στα στούντιο άμερικανικού στρατού. Η ταινία αυτή τιτλοφορείται «Η μαύρη άρχη» και έρμηνεύεται, εκτός από τον Έντμοντ, από την άγνωστη με τα γατίσια μάτια, την Έλλα Ράινε, τον Βίνσεντ Πράις και τον Ουίλιαμ Μπέντι. Ο Έντμοντ ύποδύεται το ρόλο ενός νεαρού και φιλόδοξου δικηγόρου που, από βλακεία του, περιπλέκεται σε μία ύποθεσι φόνο, άποφεύγοντας την τελευταία στιγμή την ηλεκτρική καρέκλα...

Ο Έντμοντ καθιερώθηκε όριστικά ως σ' άρα με την ταινία του άποθανόντος γυναικός δυναμικού παραγωγού στού Χέλλιγκερ «Δολοφόνος», όπου είχε δημιουργήσει έναν άλησημόνο τύπο ντετέκτιβ-άσφαλιστά.

Και στο στρατό ακόμη ο Έντμοντ διατήρησε την ιδιότητα του ήθοποιού. Οι άνωτεροί του σκέφθηκαν ότι θα προσέφερε βετικώτερες ύπηρεσίες, αν εξακολουθούσε να παίζη σε ταινίες και θεατρικά έργα σχετικά με τους σκότους του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Έτσι έλαβε μέρος σε πολλά θεατρικά έργα και στο παραγανδιστικό φίλμ του άμερικανικού στρατού «Φτερωτή νίκη».

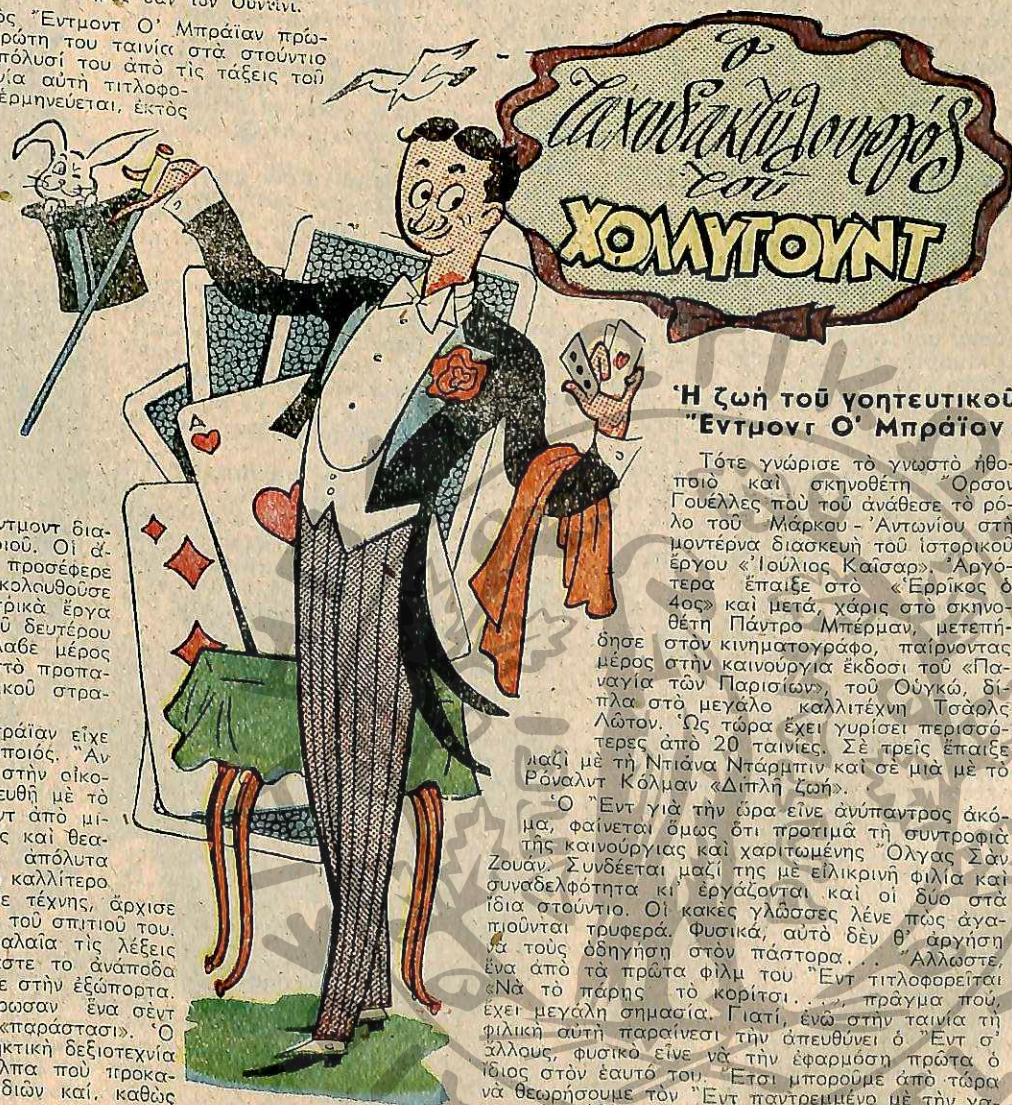
Από δέκα χρόνων ο Ο' Μπράϊαν είχε άποφασίσει να γίνει κάποτε ήθοποιός. Άν δεν είχε κανένα πρόσωπο στην οικογένειά του που να έχη άνοκατευθ με το θεατρικό επάγγελμα, ο Έντμοντ άπο μι-θεατρικό έτρεφε μόνον καλλιτεχνικές και θεατρικές φιλοδοξίες. Πιστεύοντας άπολυτα στη θεωρία ότι η πράξις είναι το καλλίτερο σχολείο για την εκμάθησι κάθε τέχνης, άρχισε την καριέρα του... στην αλή του σπιτιού του. Έγραψε σ' ένα χαρτί με κεφαλαία τις λέξεις «Ο Μέγας Ναϊάροπος» (διάβαστε το άναπόδα και θα δήτε...) και το κόλλησε στην έξώπορτα. Τα παιδιά της γειτονιάς πήρσαν ένα σέντ για να παρακολουθήσουν την παράσταση. Ο Έντμοντ έκτελούσε με καταπληκτική δεξιότητα διάφορα ταχυδακτυλουργικά κόλπα που προκαλούσαν το θαυμασμό των παιδιών και, καθώς

βεβαίωνα οι ίδιοι, κανείς απ' τους άνήλικους θεατές του δεν του παραπονέθηκε ποτέ πως τον κορόιδευε... Τα κόλπα αυτά είχε μάθει απ' τον περίφημο στην εποχή του κλόουν-ταχυδακτυλουργό Χουντίνι, και φυσικά ο μικρός Έντμοντ περνούσε τον περισσότερο καιρό του στα άδυτα του άτελιέ του «μάγους».

Ο Έντμοντ Ο' Μπράϊαν γεννήθηκε στην Ν. Υόρκη στις 10 Σεπτεμβρίου του 1920. Έχει ύψος 1.78, μάτια γαλάνα και μαλλιά κασάνα. Την πρώτη θεατρική εμφάνισή του μπροστά στο κοινό την έκανε σε ηλικία 16 χρόνων. Στη γειτονιά του ύπηρχε τότε ένα μικρό θέατρο όπου ο μικρός Έντ πήγαινε τακτικά, κι' όταν δεν είχε λεπτά, πηδούσε απ' τη μάντρα ή τρύπωνε απ' τα παρασκήνια... Με τον καιρό γνώρισε τους ήθοποιους του θεάτρου και αργότερα, με τη φλογά του καλλιτέχνη άσθεστη μέσα του, κατάφερε να τους άποσπάσει ένα ρολό σ' ένα έργο. Όλη η εμφάνισή του στη σκηνή περιοριζόταν στο να μεταφέρει μία μπανιέρα και να την τοποθετή μπροστά στα πόδια της πρωταγωνίστριας στη μέση της σκηνής...

Και ο ρόλος και η μπανιέρα είχαν μεγάλο βάρος για τους άμους του άρχαριου ήθοποιού. Και καθώς ο νεαρός έσκυψε την πρώτη φορά για ν' άψησει το φορτίο του, η μέση του λύγισε κι' έπεσε μέσα στη μπανιέρα με το κεφάλι και τα πόδια ψηλά... Εύτυχως που το άτύχημα αυτό άρρεσε πολυ στούς θεατές κι' έτσι, κατ' άπαιτησι του σκηνοθέτη, το λουτρό του Έντ επαναλαμβάνονταν σε κάθε παράστασι...

Σιγά-σιγά, με ύπομονη και έπιμονη, άρχισε να προσδεύη. Τον άλλο χρόνο προσελήφθη με μισθό σ' ένα θέατρο του Μπροντγουάι για να παίζη στο δράμα «Κόρες του Άτρέως». Η δημιουργία του έδω προκάλεσε το ενδιαφέρον του σκηνοθέτη Τζόν Μάκ Τζιλ, που λίγο αργότερα του άνάθεσε το ρόλο του... συνεταίρου-νεκροθάφτη στον «Άμλετ», ρόλο που ση-μείωσε την πρώτη σοβαρή προσπάθειά του Έντ. Έπειτα συνόδεψε το θέατρο σε τουρνέ κι' έπαιξε μ' έπιτυχία σε άρκετά άλλα έργα. Στο μεταξύ είχε άρχισει να εργάζεται και σε ραδιοφωνικούς σταθμούς.

Η ζωή του γοητευτικού Έντμοντ Ο' Μπράϊαν

Τότε γνώρισε το γνωστό ήθοποιό και σκηνοθέτη Όρσαν Γουέλλες που του άνάθεσε το ρόλο του Μάρκου-Άντωνίου στη μοντέρνα διασκευή του ιστορικού έργου «Ιούλιος Καίσαρ». Αργότερα έπαιξε στο «Ερρίκος ο 4ος» και μετά, χωρίς στο σκηνοθέτη Πάντρο Μπέρμαν, μετεπήδσε στον κινηματογράφο, παίρνοντας μέρος στην καινούργια έκδοσι του «Παναγία των Παρισίων», του Ουγκό, δίπλα στο μεγάλο καλλιτέχνη Τσάρλς Λάτον. Ως τώρα έχει γυρίσει περισσότερες από 20 ταινίες. Σε τρεις έπαιξε μαζί με τη Ντίαν Νάτλιν και σε μία με το Ρόναντ Κόλμαν «Δίπλη ζωή».

Ο Έντ για την άρα είναι άνυπαντρος ακόμα, φαίνεται όμως ότι προπια τη συντροφιά της καινούργιας και χαριτωμένης Όλγας Σάν Ζουάν. Συνδέεται μαζί της με ελικρινή φιλία και συναδελφότητα κι' εργάζονται και οι δύο στα ίδια στούντιο. Οι κακές γλώσσες λένε πως άγαπιούνται τρυφερά. Φυσικά, αυτό δεν θ' άρχήση να τους οδηγήση στον πάστορα... Άλλωστε, ένα άπο τα πρώτα φίλμ του Έντ τιτλοφορείται «Να το πάρης το κορίτσι...», πράγμα που, έχει μεγάλη σημασία. Γιατί, ενώ στην ταινία η φιλική αυτή παραινέσι την άπευδύκει ο Έντ σ' άλλους, φυσικό είναι να την εφαρμόσει πρώτα ο ίδιος στον εαυτό του. Έτσι μπορούμε άπο τώρα να θεωρήσουμε τον Έντ παντρεμένο με την χαριτωμένη Όλγα.

ΟΥΛ ΠΕΝΝΥ

Η ΕΚΔΙΚΗ ΤΗΣ

THE MERSANTEZ

Τίχα βρεθή εκείνο το χειμώνα στη Μαδρίτη. Ένας φίλος μου, ο δόν Χοσέ Καλντερόν, με την προθυμία που έχουν οι Ισπανοί να περιποιούνται τους ξένους, με είχε γυρίσει παντού, από τα πιο κομικά κέντρα ως τα λαϊκά καπηλειά, περήφανος κι ευχαριστημένος γιατί του δινόταν η ευκαιρία να με κάνει να γνωρίσω την πατρίδα του.

Εκείνο το βράδυ, είχαμε καθήσει σ' ένα από τα κέντρα της παλιάς Μαδρίτης, όπου τρώει κανείς περίφημα και βρίσκει τα καλύτερα κρασιά που υπάρχουν στον κόσμο.

Σε μία στιγμή, είδα μία ηλικιωμένη γυναίκα να μπαίνει στο κέντρο και να γυρίζει από τραπέζι σε τραπέζι, σαν να ζητούσε να βρή κάποιον.

Υπήρχε κάτι στο πρόσωπο αυτής της γυναίκας, που μου έκαμε αμέσως εντύπωση. Μ' έλο που η περιβολή της ήταν αρκετά προσεγμένη και το ύψος της ήρεμο, καταλάβαινες πως δεν ήταν σαν οποιαδήποτε άλλη. Η έκφρασή της είχε κάτι το αγωνιώδες, που σου έφερνε, χωρίς να το θέλεις, μια ανατριχίλα σ' όλο το σώμα.

— Καλησπέρα, Ζουανίτα! είπε ο φίλος μου, όταν η γυναίκα αυτή έφθασε κοντά στο τραπέζι μας.

Περιμένα πως θα γύριζε προς το μέρος μας, για ν' ανταποδώσω το χαιρετισμό του φίλου μου. Άλλα δεν έγινε τίποτε. Η Ζουανίτα πέρασε από κοντά μας σαν να μην υπήρχαμε κι' άπομακρύνθηκε σαν αυτόματο.

Σε λίγο, την είδα να διευθύνεται προς την έξοδο και να φεύγει.

— Τι παράξενη γυναίκα! είπα, γυρίζοντας προς το μέρος του φίλου μου.

— Παράξενη; μου απάντησε. Ίσως... Θά ήταν καλύτερο, όμως, αν λέγατε δυστυχισμένη. Η γυναίκα αυτή ήταν άλλοτε η μεγαλύτερη χορεύτρια της Ισπανίας... Άλλα σήμερα είχε ένα έρειπιο... μία ζωντανή νεκρή! Την είδατε, άλλωστε...

Τόν παρακάλεσα να μου διηγηθώ την ιστορία της. Ήταν σ' αλήθεια, μία από τις πιο συγκινητικές και πιο τραγικές που έχω ακούσει.

— Η Ζουανίτα, άρχισεν ο φίλος μου, ήταν γεννημένη χορεύτρια. Χόρευε κιόλας από έντεκα χρονών. Και, προτού συμπληρώσει τα δέκα πέντε, ήταν κιόλας διάσημη σ' όλη την Ισπανία.

Δύο χρόνια αργότερα γνώρισε το Μπρούνο. Αντίθετα με τ' όνομά του, ο άνθρωπος αυτός είχε όλοξενθα μαλλιά, τριανταφυλλένιο πρόσωπο και γαλανά μάτια. Για την Ισπανία ήταν ένα φαινόμενο. Κι' όπως είχε ένα πρόσωπο πολύ γοητευτικό, όλες οι νέες ήταν ξετρελαμένες μαζί του. Όσο για τη Ζουανίτα, τον λάτρευε. Κι' ήταν πολύ περήφανη κάθε φορά που έβγαινε από πλευρό του.

Άλλ' είχε μία αντίπαλο, τη Μερσεντές, την ανθοπωλή. Η Μερσεντές ήταν ένα τραλλιοτόρισσο. Κι' είχε, σ' αλήθεια, μία στανική ομορφιά. Ξετρελλα-

Δραματικό διήγημα

μένη με το Μπρούνο, τον κυνηγούσε σαν τη σκιά του. Κι' όταν είδε πως προτιμούσε στη θέα της τη Ζουανίτα, άρχισε ν' απειλή και τους δυο πως θα τους σκότωνε.

Άλλ' ούτε ο ένας ούτε ο άλλος έδιναν σημασία στις απειλές της. Και το ίδιο θάκαναν, βέβαια, οποιοδήποτε άλλοι στη θέα τους. Έτσι, μία μέρα, η Ζουανίτα και ο Μπρούνο αποφάσισαν να παντρευτούν.

Οι γάμοι τους έγιναν μ' όλη τη γλαφυρότητα, που συνηθίζεται σε παρόμοιες περιπτώσεις στην Ισπανία. Η Ζουανίτα χόρευε κείνη την ημέρα μπροστά σε χιλιάδες κόσμο στη μέση της μεγάλης πλατείας, που απλώνεται στη νύκτα πλευρά των βασιλικών ανακτόρων. Κι' έφυγε ύστερα μαζί με τον άντρα της, μέσα σ' ένα ανοιχτό άμαξι, ενώ εκείνοι που είχαν παρακολουθήσει το χορό της την έπευφημούσαν μ' ένθουσιασμό.

Οι κάτοικοι της Μαδρίτης θυμόνταν για πολύν καιρό αυτή την ημέρα. Άλλ' αλλοίμονο! Όλες αυτές οι έπευφημίες δεν έφεραν την ευτυχία στους δύο νεογμούς.

Δεν είμαι σέ θέσι να σας περιγράψω τί ακριβώς συνέβη απ' αυτή την ώρα, συνέχισε ο συνομιλητής μου. Εκείνο που έγινε όμως, ήταν κάτι το τρομερό και το ανατριχιαστικό.

Φαντασθήτε τον κοιτώνα των νεογμών. Στο βάθος βρίσκεται ένα μεγάλο κρεβάτι με βαρείες βελούδινες κουρτίνες δαλγύρα. Η Ζουανίτα κι' ο Μπρούνο είνε σαν άπομονωμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο πάνω σ' αυτό. Οι ψυχές και τα κορμιά τους πλημμυρίζουν από ευτυχία...

Ξαφνικά, ένα χέρι παραμερίζει τις κουρτίνες του κρεβάτιού. Και το χέρι αυτό κρατάει ένα γυαλιστερό στιλέτο...

Ο Μπρούνο έχει γυρισμένες τις πλάτες. Το χέρι διαγράφει έναν κύκλο και έπειτα κατεβαίνει με όρμη... Το στιλέτο χάνεται ως τη λαοή ανάμεσα στις δυο ώμοπλάτες του νέου...

Η Ζουανίτα μόλις πρόφτασε να δει το χέρι αυτό που έβγαινε ανάμεσα από τα παραπετάσματα.

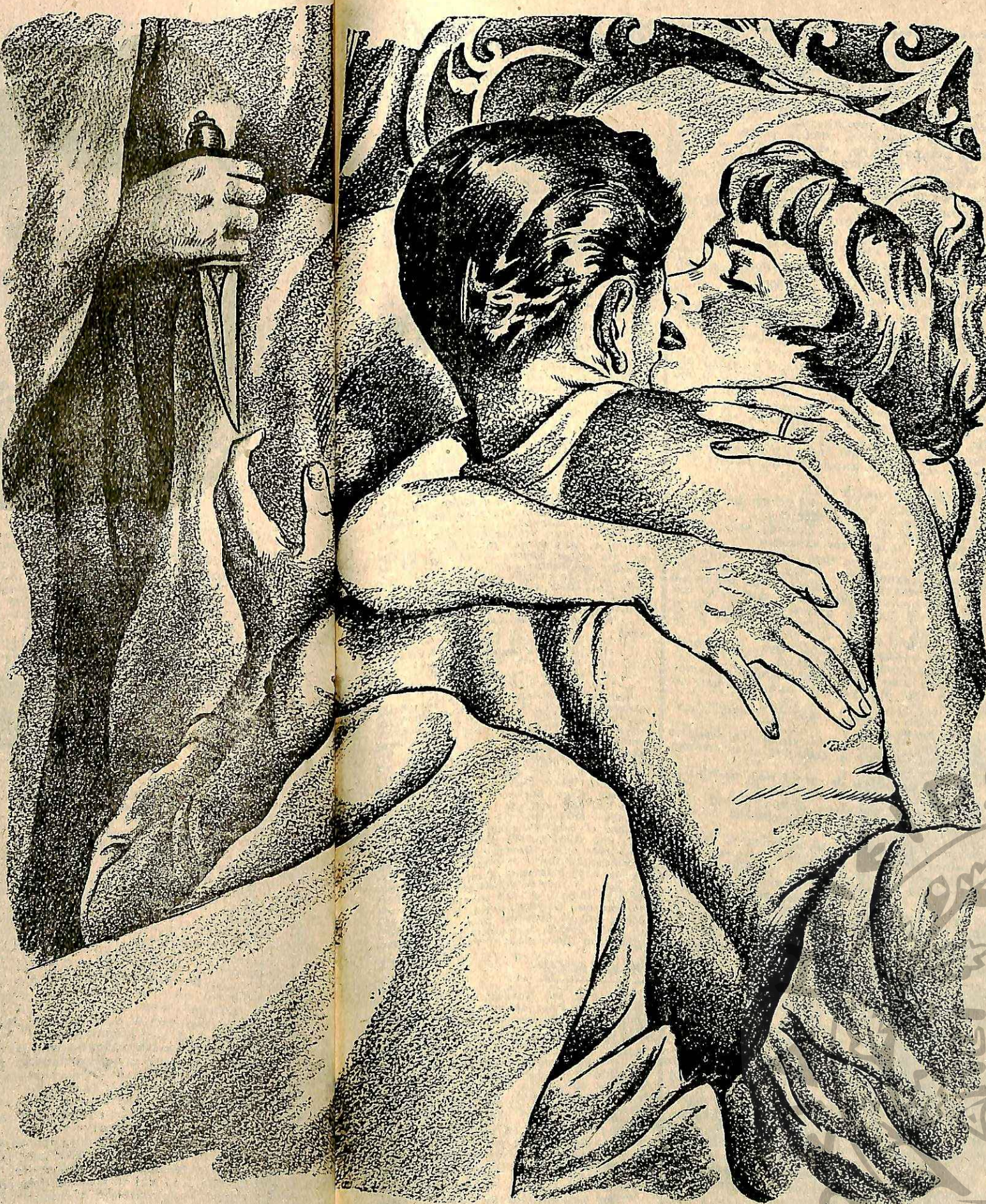
Ο Μπρούνο είχε σωριαστή τώρα νεκρός πλάι της και το αίμα του έβαφε τα σεντόνια... Μερικές σταγόνες είχαν πιτσιλίσει το νυχτικό της Ζουανίτας...

Τί θα έκανε οποιαδήποτε άλλη στη θέα της; Ξέρω τί θα μου απαντήσει! Θα γαλούσε τον κόσμο με τις φωνές της.

Άλλ' η Ζουανίτα δεν το έκαμε. Οί μικρές λύπες κάνουν τον άνθρωπο να κλαίει και να ξεφωνίζει. Οί μεγάλες είνε σιωπηλές. Σ' αυτές δεν κλαίνει τα μάτια, άλλ' η καρδιά. Τέτοια ήταν κι' η λύπη της Ζουανίτας.

Έμεινε όλη τη νύχτα πλάι στο νεκρό, κλαίνοντας βουβά τη χαμένη ευτυχία της. Και, στο τέλος, το μυαλό της δυστυχισμένης σάλαψε.

Στη θέσι αυτή την βρήκαν ακίνητη

το άλλο πρωί. Οί αστυνομικοί έφθασαν σέ λίγο. Κι' η Ζουανίτα τους μίλησε με σβυσμένη φωνή για κάποιο χέρι που είχε παραμερίσει τα παραπετάσματα το

το χέρι αυτό κρατάει ένα γυαλιστερό στιλέτο... κρεβάτιού κι' είχε χτυπήσει το Μπρούνο της. Μιλούσε ασυνάρτητα, όπως μία

τραλλή. Και κανείς δεν έδωκε πίστι στο λόγια της. Έπειτα, οί αστυνομικοί έκαναν μία ανακάλυψη, που τη νόμισαν για πολύ

σημαντική. Το στιλέτο που είχε χτυπήσει το Μπρούνο ήταν της Ζουανίτας. Η χορεύτρια δεν το αποχωριζόταν ποτέ. Και χιλιάδες άνθρωποι θα μπορούσαν να βεβαιώσουν πως το είχαν ιδεί στη ζώνη της το απόγευμα που χόρευε στη μεγάλη πλατεία.

Ο καθένας άρχισε τότε να πλάθει μέσα στο μυαλό του μία φανταστική ιστορία. Άλλ' όλοι συμφωνούσαν σ' ότι η Ζουανίτα είχε σκοτώσει το Μπρούνο. Για ποίό λόγο; Άλλοι έλεγαν πως είχε τρελλαθώ ξαφνικά. Άλλοι πως είχε κάψει αυτό το έγκλημα σέ μία στιγμή έρωτικού παροξυσμού. Άλλοι από ζήλεια... Άλλοι για νά εκδικηθώ το Μπρούνο έπειδή τάχα την είχε προδώσει μέ κάποια άλλη...

Το αποτέλεσμα ήταν ότι έπιασαν τη δυστυχισμένη και την έβριξαν μέσα σ' ένα σκοτεινό καλλί...

Έπειτα έγινε η δίκη της. Κανείς δεν υπερασπίστηκε τη Ζουανίτα. Κι' η ίδια δεν είπε τίποτε... Μίλησε μόνο για το μυστηριώδες χέρι, άλλ' όπως δεν θυμόταν τί είχε πη την πρώτη φορά, τα μέροδε κι' αυτό επέδάρυνε τη θέσι της.

Οί δικαστές θά την καταδίκασαν σέ θάνατο. Άλλ' η γνωμοδότησις ενός φρενολόγου έσωσε την κατάστασι. Ο άνθρωπος αυτός υποστήριξε πως η Ζουανίτα ήταν τρελλή και συνεπώς ανεύθυνη για την πράξι της. Έτσι το δικαστήριο, αντί να την παραδώσει σ' όλο, την έστειλε σ' όλο φρενοκομείο.

Η Ζουανίτα έμεινε είκοσι χρόνια εκεί μέσα. Στο τέλος, αποφάσισαν να την αφήσουν ελεύθερη. Κι' από τότε, η δυστυχισμένη, αληθινό ράκος πιά, γυρίζει από κέντρο σέ κέντρο, ζητώντας να βρή το Μπρούνο της.

Γιατί νομίζει ότι δεν πέθανε. Η ανάμνησις του ανατριχιαστικού δράματος που έζησε άλλοτε έχει φύγει δόλοτελα από το μυαλό της.

Ο συνομιλητής μου σταμάτησε.

Θ' αναρωτιέσθε, χωρίς αμφιβολία, συνέχισε σέ λίγο, ποίος σκότωσε το Μπρούνο. Άλλ' αυτό το ξέρει όλη η Μαδρίτη. Και το ξέρει από το στόμα του ίδιου του δολοφόνου. Γιατί υπήρχε, βέβαια, ένας δολοφόνος. Κι' αυτός ήταν η Μερσεντές.

Λίγο καιρό μετά την κατάδική της Ζουανίτας, η ανθοπωλή άρχισε ν' αφήγεται σ' όλο τον κόσμο τις λεπτομέρειες του ανατριχιαστικού εγκλήματός της: πως κατόρθωσε να μπη κρυφά σ' όλο των νεογμών, πως χώθηκε σ' όλο κοιτώνα τους, πως έκλεψε το μαχαίρι της Ζουανίτας, πως χτύπησε το Μπρούνο τη στιγμή που έσκυβε για νά φιλήσει τη γυναίκα του...

Ήταν περήφανη για την άγρια εκδίκησις της και την εξιστορούσε τώρα γιατί δεν φοβόταν πιά. Είχε συμβουλευθώ πάνω σ' αυτό ένα φίλο της δικηγόρου, που την είχε διαβεβαιώσει ότι κανένα δικαστήριο δεν θά μπορούσε να την καταδικάσει ποτέ βασίζόμενο σέ όσα έλεγε σ' όλο καπηλειά και τούς δρόμους, αφού είχε την εύχρησι να τ' άκρηθώ.

Νά γιατί η Μερσεντές εξακολούθησε πάντα να περηφανεύεται για το έγκλημά της, χωρίς να μπορέ κανείς να την καταδικάσει γι' αυτό. Τα πράγματα θά ήταν διαφορετικά ίσως, αν η Ζουανίτα είχε την λογική της και μπορούσε να καταθέσει κάποιο συγκεκριμένο στοιχείο σέ βάσις της πραγματικής γνώσις. Άλλ' όπως είδατε, η Ζουανίτα είνε τρελλή. Και τότε τρελλούς οί άνθρωποι τους συμπονού. Άλλα κανείς δεν αναλαμβάνει την υπεράσπισή τους...

ΟΥΓΚΕΤ ΣΑΜΠΥ

πιδ γόνιμες περιοχές της Τραν-
συλβανίας.

Οι νέοι άρχισαν, λοιπόν, να
συνωστίζονται, γύρω στην ο-
μορφή νύφη. Άλλ' η Στεφα-
νία έμενε βουβή στα λόγια του
Σαντόρ, που ήταν ο πλουσιώ-
τερος χτηματίας της περιοχής
και το ίδιο έκανε όταν πήγαν
κοντά της ο Ντανίλο, που είχε
ένα μεγάλο μαγαζί στην πόλη,
ο Άντράσου, που είχε την τέχνη
να δαμάζει τα πιο άτιθασσα
αλόγα, ο Νικίτζα, που είχε κο-
πάδια από γελάδια και πρό-
βατα, ο Στάνκο, που φημιζό-
ταν για τη μεγάλη σωματική
του δύναμη, τόσοι και τόσοι
άλλοι...

Τα άπομνησμενα, ο Μίρκο
πήγε κοντά στη νέα.

—Λοιπόν, δεν σου άρεσει
κανένας, ξαδελφούλα; τη ρώ-
τησε.

Το βλέμμα του έλαμπε από
χαρά. Άλλα η Στεφανία δεν
το πρόσεξε. Κι' απάντησε κα-
τεβάζοντας τα μάτια:

—Είμαι μικρή ακόμη, Μίρ-
κο. Τού χρόνου ίσως μπορέσω
να κάμω την έκλογή μου.

—Ετοιμάσου τότε να φύ-
γουμε, είπε ο νέος.

—Επειτα από λίγη ώρα, το
άμιαξι έτρεχε και πάλι πάνω
στο δρόμο που οδηγούσε στο
χτήμα.

Άλλ' ο Μίρκο σκέφτηκε να
συντομώσει την απόστασι. Και
κώθηκε μέσα στο δάσος. Ού-
τε αυτός, ούτε η Στεφανία μι-
λούσαν. Ήταν βυθισμένοι και
οι δύο στις σκέψεις τους.

Ξαφνικά, ακούστηκε ένα ά-
γριο ούρλιαχτο. Κι' οι δύο νέοι
γυρίζοντας, είδαν δυό λύκους
που έτρεχαν σε μικρή απόστα-
σι πίσω απ' το άμιαξι.

—Λύκοι, τέτοια εποχή! εί-
πε ο Μίρκο.

Και μαστίγωσε το άλογό
του. Άλλ' η απόστασις που
χωρίζε τους λύκους απ' τ' ά-
μιαξι λιγόστευε όλοένα. Τα δυό
θηρία, με πεταγμένες τις
γλώσσες έβγαζαν από το στόμα
τους, μόλις άπειναν τέσσερα ή
πέντε μέτρα.

—Λύσε το μπαούλο και πέ-
ταξέ το! φώναξε ο Μίρκο στη
Στεφανία. Θά τους ξεγελάσου-
με έτσι και θα κερδίσουμε
καιρό...

Άλλα το τέχνασμα καθυστέ-
ρησε τους λύκους μόλις μερι-
κά λεπτά. Γιατί κατάλαβαν ά-
μέσως πως δεν υπήρχε τίποτε
το φαγώσιμο μέσα σ' αυτό το
μεγάλο κιβώτιο.

Άρχισαν έπειτα να τρέ-
χουν με πιότερη όρμη από πί-
σω και σε λίγο έφτασαν το
άμιαξι.

—Πιάσε τα χαλινάρια!
φώναξε ο Μίρκο στη Στεφα-
νία.

Η νέα συμμορφώθηκε με την
έντολή του.

—Άλλα τί σκέπτεσαι να
κάμης, Μίρκο; τόν ρώτησε με
φωνή που έτρεμε.

Ο νέος έστεκε τώρα στην
άκρη του άμιαξιού.

—Ένας από τους δυό μας
πρέπει να θυσιάσεται, ξαδελφού-
λα, απάντησε. Κι' αυτός προ-
τιμώ να είμαι εγώ... Μά, πριν
πεθάνω, θέλω να ξέρης πως
σ' αγαπώ, Στεφανία!... Σ' α-
γαπώ πιότερο κι' απ' τη ζωή
μου!...

**ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ
ΡΥΘΜΟΣ** Βουλης 22

—Μίρκο!... αγαπημένο μου!
Άλλ' ήταν άργα πιά.

Ο νέος είχε πηδήσει από τ'
άμιαξι με το χαμόγελο στα
χείλη...

Η Στεφανία δεν τολμούσε
να γυρίσει τα μάτια της πίσω.
Το μόνο που κατάλαβε ήταν
πως οι λύκοι είχαν πάψει να
τρέχουν πίσω από τ' άμιαξι.

Την ώρα που έπεφτε το σού-
ρουπο, η Στεφανία έφτασε στο
χτήμα. Άλλα δεν μπόρεσε ν'
απάντησι σε καμιά από τις
ερωτήσεις της θείας της. Είχε
χάσει όλοτελα τη μιλία της.

Η θεία της την κατέβασε
από τ' άμιαξι και την ξάπλωσε
στο κρεβάτι της. Το σώμα
της δυστυχισμένης νέας ταρα-
ζόταν από σπασμούς και σε
λίγο την έπιασε ένας μεγάλος
πυρετός, που την δασάνισε ό-
λη τη νύχτα.

Κατά τα ξημερώματα, τέ-
λος, λύθηκε η γλώσσα της.

Άλλ' ήταν μόνο για να πη:

—Μίρκο, αγαπημένο μου,
έρχομαι να σε βρώ...

Επειτα ξεφύσηξε.

ΑΛΙΣ ΑΝΤΡΕ

©

**Τί στοιχίζει κάθε φονευμέ-
νος στρατιώτης**

Η μεγάλη άγγλική έφημερις
«Ναίτλιν Μαιήλ» δημοσίευσε
σ' ένα τελευταίο φύλλο της έναν
πίνακα που δείχνει ποιο ήταν...
το κόστος κάθε φονευμένου
στον πόλεμο στρατιώτη από
την αρχαιότητα ως σήμερα.

Στην εποχή του Ίουλίου
Καίσαρος, λοιπόν, λαμβανόμε-
νων υπ' όψιν των εξόδων που
άπαιτούσε η διεξαγωγή ενός
πολέμου, κάθε στρατιώτης
στοιχίζει 3 σελλίνια και 6 πέν-
νες.

Στην εποχή του Ναπολέον-
τος, η αξία του άνεθηκε σε
750 λίρες στερλίνες.

Στην εποχή του έμφυλιού ά-
μερικανικού πολέμου, κάθε φ-
νευμένος στρατιώτης στοιχίζει
1250 λίρες.

Κατά τον πρώτο παγκόσμιο
πόλεμο, η αξία κάθε φονευμέ-
νου στρατιώτη ήταν 5250 λί-
ρες. Κατά τον δεύτερον η αξία
του ανέθηκε σε 12.500 λίρες.
Και κατά τον τρίτο... Άλλ'
ετυχώς, δεν εξερράγη ακόμη...

©

**ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
PARIS**

Φιλελλήνων 4

Μία καινοτομία που γίνεται
διά πρώτην φοράν εν Έλλάδι

ΠΑΡΙΣΙ - ΑΘΗΝΑΙ

Πλήρης συνεργασία μετά του
παγκοσμίου ήμης Παρισινού
Οίκου ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΜΟΔΑΣ

ΝΑΡΟΛΙΤΑΝΟ

Ο οποίος έκτιμών και άναγνι-
ρίζων την έπί σειράν ετών τε-
λείαν κατάρτισιν μας εις Πα-
ρισίους, μας έξουσιοδότησε έ-
πισήμως και άποκλειστικώς έ-
ν Έλλάδι να διδάσκωμεν την με-
θοδόν του, προσφέροντες εύχα-
ρίστως διά τας άποφοίτους
των εργαστηρίων μας να έξο-
μιούνται με τας τού άναγέρ-
Οίκου, χορηγών εις αυτάς, κα-
τόπιν εξέτασεων, διπλώματα
της εν Παρισίοις Σχολής του.

Η έπιστήμη για τόν έρωτα

Πως τόν βλέπουν οι σημερινοί ψυχολόγοι

Ο έρωας δεν δημιουργεί μονάχα ένα πρόβλημα, αλλά χίλια.
Μερικά απ' τα πιο ένδιαφέροντα, άνάμεσα σ' αυτά, εξέτασε
τελευταία στην «Έφημερίδα της Φιλαδέλφειας» ο γνωστός
Άμερικανός ψυχολόγος Τζών Τζίμπσον που θεωρείται σαν
αυθεντία στα έρωτικά ζητήματα.

Νά οι πιο αξιοσημείωτες απαντήσεις του:

Ερώτησις: Οι άνδρες έρωτεύονται συχνότερα από τις γυ-
ναίκες;

Απάντησις: Όχι. Άνδρες και γυναίκες συμβαδίζουν σ' αυ-
τό το κεφάλαιο. Άλλα νομίζομε το αντίθετο, γιατί οι άνδρες
έχουν τήν τάσι η τη συνήθεια ν' άφηγούνται τις περιπέτειές
τους.

Ερώτησις: Οι περισσότερες γυναίκες παντρεύονται από
αγάπη;

Απάντησις: Πολύ λίγες, μ' όλο που αυτό θα φανή, βέβαια,
παράξενο. Οι κυριώτεροι λόγοι που σπρώχνουν μία γυναίκα
στο γάμο είναι: 1) Η ανάγκη να εξασφαλίση μία προστασία.
2) Ο φόβος μήπως μείνη γεροντοκόρη. 3) Η έπιθυμία ν' ά-
ποχτήσει παιδιά.

Ερώτησις: Ποιά είναι η κυριώτερη αίτια που κάνει τους
άνδρες και τις γυναίκες να μην μπορούν να συνεννοηθούν με-
ταξύ τους;

Απάντησις: Το ότι οι άνδρες συνήθισαν να πιστεύουν, χω-
ρίς κανένα λόγο, ότι είναι άνώτερα όντα.

Ερώτησις: Είναι αλήθεια ότι οι ίκανότερες εργασίας ενός
άνδρου, που είναι έρωτευμένοι, αψώνουν;

Απάντησις: Ναι. Η ιστορία και η καθημερινή ζωή δείχνουν
ότι ένας άνδρας που είναι έρωτευμένος μπορεί να εκτελέση
πράξεις που ξεπερνούν κατά πολύ το κοινό μέτρο. Το ίδιο
ισχύει και για τις γυναίκες, αλλά σε μικρότερη κλίμακα.

Ερώτησις: Τί πρέπει να κάνει μία γυναίκα, που την παρά-
τησε ο καλός της;

Απάντησις: Το χειρότερο πράγμα που μπορεί να κάνει
είναι να κλειστή στον εαυτό της και να ζή με τις άναμνήσεις
της. Και το καλύτερο ν' αλλάξη άμέσως περιβάλλον, με την
προϋπόθεσι, όμως, ότι θα βρεθή σε μία πρόσχαρη ατμόσφαιρα.
Αν αυτό δεν είναι δυνατόν, άς φροντίση να βρη μία άπασχο-
λησι που να προκαλή το ένδιαφέρον της. Κάτι που δεν πρέπει
να κάνει είναι να βρη άμέσως αντικατάστατη, για
να μην αισθανθή την έλλειψι του άνδρου που έφυγε από
κοντά της. Αυτό είναι άνόητο και έξαιρετικά έπικίνδυνο.

Ερώτησις: Οι άνδρες είναι περισσότερο άπιστοι ή οι γυ-
ναίκες;

Απάντησις: Το θέμα είναι πολύ παλιό. Άλλ' οι απαντή-
σεις που δόθηκαν σ' αυτό ήταν πάντοτε μεροληπτικές. Οι άν-
δρες κατηγορούν τις γυναίκες για την άσάθεια και την άπι-
στία τους. Και όσο για τις γυναίκες, παριστούν τους άνδρες
σαν τέρατα σ' αυτό το κεφάλαιο. Άλλ' η άπιστία δεν είναι
ζήτημα φύλου. Από την καθάρη έπιστημονική άποψι είναι ζή-
τημα ίδιουσγκρασίας και ψυχουσυνθέσεως. Συνεπώς, ζήτημα
άτομικό. Από την ίδια άποψι, πρέπει να παραδεχθούμε ότι
οι γυναίκες είναι πιο πιστές από τους άνδρες. Αν βάλωμε
κατά μέρος μερικές διεφθαρμένες φύσεις (και από τα δυό
φύλα), η τάσις της γυναίκας είναι να παραμένη πιστή στον
άνδρα που αγαπάει. Κατά γενικό κανόνα, οι άνδρες προδι-
δουν από έπιτολισήματα και στο βάθος της συνειδήσεώς τους
δεν αποδέχονται μεγάλη σημασία στην πράξι τους (σ' αυτό
παίζουν μεγάλο ρόλο και οι κοινωνικές συνθήκες, που άνα-
γκάζουν, παντού σχεδόν, μία πλεονεκτική θέσι στον άνδρα,
ένω είναι άδυσώπητες προκειμένου για τη γυναίκα). Οι γυναι-
κες προδίδουν: α) από άνισ, β) από άπογοήτευσι, γ) γιατί
σε μία ώριμη στιγμή πιστεύουν ότι αστόχησαν στην έκλο-
γή τους και αισθάνονται την ανάγκη να έπανορθώσουν εκείνο
που θεωρούν ως σφάλμα τους, δ) γιατί παρασύρονται από το
φλέρτ. Άλλοίμονο, το φλέρτ είναι ο κακός σύμβουλος της γυ-
ναίκας. Άνθίσταται στην άπιστία, άλλ' είναι άνικανη ν' άντιστα-
θή στο φλέρτ. Πιστεύει, άλλωστε, πως είναι όλοτελα άθωο και
άκακο. Άλλά, μία μέρα, το φλέρτ την σπρώχνει άσυναίσθητα,
άλλα και άκατανίκητα, στην άπιστία...

Ερώτησις: Η γυναίκα πρέπει να παντρεύεται έναν άντρα
μεγαλείτερον απ' αυτήν;

Απάντησις: Πάντοτε, άρκεί η διαφορά να μην είναι μεγάλη.
Στην Άμερική μερικοί κοινωνιολόγοι υποστηρίζουν ότι η γυ-
ναίκα πρέπει να είναι μεγαλύτερη από τον άντρα. Άλλά σ' αυτή
την περίπτωση, η γυναίκα είναι μία άμισθι οικονόμος ή όπωσδήποτε
μια νοικοκυρά. Δεν είναι όμως σύζυγος.

Ερώτησις: Η γυναίκα πρέπει να υπακούη περισσότερα
στις παρορμήσεις της καρδιάς της ή της λογικής;

Απάντησις: Προκειμένου για τόν έρωτα δεν υπάρχουν παρ-
ορμήσεις της λογικής. Είναι άπαραίτητο, ώστόσο, να τη ρω-
τούμε, προκειμένου να δώσωμε συνέχεια στα σκίτηματα της
καρδιάς μας. Αυτή η προσφυγή είναι άπαραίτητη και για έναν
άλλο λόγο. Σε πολλές περιπτώσεις εκείνο που νομίζομε σαν
παρόρμησι της καρδιάς δεν είναι παρά η παρόρμησις των αί-
σθησέων μας και η άσυνείδησι των πιο ζωωδών από τα ένστι-
κτά μας. Είναι ανάγκη, λοιπόν, να μάθωμε να ξεχωρίζωμε τις
φωνές της καρδιάς μας από τις άναριθμητες άλλες φωνές που
έρχονται από το βάθος της προαγωγικότητός μας.

Ένα τραγικό τέλος

—Δέ, μου λές, Πέτρο, πως ξεχα-
σες την Άγλα, ύστερα απ' έναν τό-
σο σφοδρό έρωτα που σάς ένωσε;

—Ξέρω κι' εγώ, οι περιστάσεις,
φίλε μου, οι σπουδές μου, οι οικο-
γενειακές, οι κοινωνικές μου ύπο-
χρεώσεις... Τί τα θέλεις, η λογική
σε κάνει σκληρό, άπονο. Έξ άλλου
ο πατέρας μου δεν θέλησε ποτέ του
αυτό το γάμο. Αυτός, βλέπεις, έ-
χει τα λεπτά και με φοβέρισε πως
θα με άποκληρώση...

—Κι' όμως, έσύ, την αγαπού-
σες, τη λάτρευες την Άγλα...

—Κι' ακόμα την αγαπώ. Δεν την
ξεχάσα ποτέ μου... Μά άς άφή-
σωμε αυτή τη συζήτησι.

Σε κάποια γωνία ενός μπάρ, οι
δυό φίλοι κουβέντιαζαν. Ο Πέτρος
είχε καλέσει το φίλο του να πιούν
μια μπίρα ύστερ από τόν καιρό
που είχαν να ιδωθούν.

Ξαφνικά ο Πέτρος τόν ρώτησε:

—Μά, για πές μου, πως σου
ήθε να θυμηθής την Άγλα ύστε-
ρα από τέσσερα χρόνια;

—Την είδα χτες στο νεκροτα-
ρείο. Είχα πάει στην κηδεία ενός
φίλου μου πελάτη. Την ίδια ώρα
είχε θάψει κι' εκείνη το κοριτσάκι
είχε έμιαθα από κάποια γνω-
στης, όπως εγώ σου... πόνεσε
στη μου. Τι να σου πώ... πόνεσε
στη μου, γιατί, έδώ που τα λέ-
με, δεν φέρθηκες τίμια σ' αυτό το
φτωχό κοριτσάκι...

—Είπες ότι η Άγλα είχε κοι-
τάσει; τόν ρώτησε ξαφνικά, ένω το
πρόσωπό του είχε άλλοιωθή.

—Μπά, δεν τ' ήξερες; Πως ήθε-
λες να το μάθης; Έσύ έλειπες...

—Εγώ όμως την είδα ύστερα από λί-
γους ήμνες που την παρήτησες. Σα
γυούς ήμνες που είμαι και φίλος σας,
γιατίρως που είμαι και φίλος σας,
ήτησε να με δη και μου έμπιστευ-
θηκε το μυστικό της. Ήταν έγκυος.

—Της είπα τότε να σου το γράψω,
της είπα τότε να σου το γράψω,
πως δεν θέλησε. «Δεν θέλω», μου εί-
πε, «να τόν κρατήσω με τη βία, έπειδή
τόν υποχρεώνω να παιδί μου».

—Έσύ, γιατί δεν μου το έγρα-
φες;

—Με ώρκισε να μ' η σου πώ τί-
ποτα.

—Είμαι ένας άθλιος, ένας έγωί-
στης είπε ο Πέτρος.

—Επειτα σκημάθηκε, πλήρωσε το
λογαριασμό και είπε στο φίλο του:

—Πάω σπίτι της... Θέλω να
τη δώ, να της εξηγήσω... Θα με
συχωρέση.

Η Άγλα είναι ξαπλωμένη στο
ντιβάνι. Έκεί ψηλά, μέσα απ' το
θαμπό φως του άμπαζούρ, βλέπει
δυό πρόσωπα: την Άγλα, 18 χρό-
νων, όμορφη, ξανθή, χαρούμενη και
τον Πέτρο, που για την αγάπη του
είχε θυσιάσει τα πάντα. Επειτα
δυό άλλα πρόσωπα παρουσιάζονται
μπροστά τους: η Άγλα πάλι θλιμ-
μένη, μ' ένα μαρό στην άγκαλιά.

Μαρό μου, Ρούλα μου, ψιθυρί-
-κη σόφι ιοιεζαριδg ζοηοληγ απ ιαg
κουα χωρίς τα χάδια μου, τα φιλιά
μου. Μά δεν θα σ' αφήσω μόνο σου.

Θαρθώ κι' εγώ κοντά σου...
Και τα χέρια της έσφιξαν κάτι
που είχε κρυμμένο στον κόρφο της.

Ένα χτύπημα στην πόρτα, που
άνοιξε άμέσως, σταμάτησε την κι-
νησι του χεριού της. Η Άγλα ά-
πόμεινε σαν άπολιθωμένη.

Ο Πέτρος, προχωρεί σα ράκος
ως τη μέση της καμαρας.

Λίγα βήματα τόν χωρίζουν απ'
την Άγλα. Τα μάτια της κύττα-
ξαν τόν άνθρωπο που στεκόταν μπρο-
στά της, χωρίς συγκίνησι. Εκείνος
ένοιωσε το μίσος που είχε φωλιά-
σει μέσα της.

—Ποτέ δεν φαντάστηκα πως θα
με μισούσες τόσο πολύ, Άγλα.

—Αν κάποτε είχες φαντασθ' ή
πόσο πολύ σ' αγαπούσα, δεν θ' ά-
πορούσες τώρα για το μίσος μου.

Εκείνος την κύτταξε σαστισμέ-
νος και τα μάτια του άνοιξαν διά-
πλατα, όταν είδε να κρατάη στο
χέρι της, ένα μικρό περιστοφο, που
με μία γρήγορη κίνησι, το τρα-
βήξε απ' τόν κόρφο της.

—Τρελλάθηκες; τραύλισε αυτός
με κόπο.

—Μακάρι... Μακάρι να είχα
τραλλάθ... Το χτύπημα που μου
κάταφερες κατάσχεθα με την άπάν-
θρωπη συμπεριφορά σου, ίσως το
σκοτεινιασμένο μου μυαλό να το
δεχόταν σα χασί. Ο πόνος δεν θα
έρεπιανε τη φτωχή μου ύπαρξη, τα
χουσα μου, όνειρα που έπλαθα από
κοριτσάκι για μία εύτυχισμένη ζωή,
για μία γλυκεία οικογένεια, να με-
γαλώσω τα παιδιά μου, να λατρεύω
τον άντρα μου... έσένα... την
πρώτη και στερνή μου αγάπη...

—Φύγε! Φύγε!

Ο Πέτρος με σφιγμένα τα χείλη
μένη άκίνητος, ακούοντας την κα-
τοδική του. Τα μάτια του έχουν
θαλώσει και δεν βλέπει το περι-
στοφο που εξακολουθεί να κρατάη
στης της.

Εξαφνα ένας υπόκωφος κρότος
ακούγεται και ο γδούπος ενός κορ-
μιού που σαριάζεται ενός κορ-
μιού έμπναι απ' τη νάρκη του.

—Όσοι τρέξαν στο δωμάτιο της
άμοιρης γυναίκας, βρέθηκαν μπρος
σ' ένα τραγικό θέαμα: ο Πέτρος
γονατιστός, κρατούσε στην άγκαλιά
του το νεκρό σώμα της Άγλας,
σκυμμένος πάνω στη ματωμένη
ρα στη γκριζα σπυλιά της.

—Γιατί, γιατί τόκανες αυτό,
ψιθυρίζει μεσ' στα δάκρυά του, βα-
σανισμένη μου αγάπη;

Δυό χέρια γύρεψαν να πάρουν
φανε κάποια μικρή αντίσταση, μα
ξαφνικά άντικρύσε ένα μουσκεμένο
από τα δάκρυα πρόσωπο που τόν
το ν' ανατριχιάσει, γιατί σ' αυ-
τό το πρόσωπο άναγνώρισε τη με-
σως αδελφή της Άγλας, κι' άμέ-
σως θυμήθηκε τα λόγια που τού εί-
πε, πως κάποτε μία νύχτα: «Η ά-
δελφή μου μ' όλη τη συμπεριφορά
σας, σας αγαπά ακόμα και πάντα
στη ζωή είναι η έλπίδα. Αν τύχη
πως και τη νύση, θα σκοταδίσ-
τη. Αν πάθω ποτέ τίποτα η αδελφή
μου, να ξέρετε πως θα εκδικηθώ.
Θα σας σκοτώσω τα σκυλιά».

Σαν τουπάνι στριφογυρίζαν μεσ'
στο μυαλό του τα λογικά της.

Σκημάθηκε, όμως, κρατώντας τη
νεκρή στην άγκαλιά του και την ά-
πόθεσε πάνω στο ντιβάνι. Επειτα,
κύτταξε στα μάτια την αδελφή της
Άγλας και περίμενε.

—Τί περιμένετε; τού είπε εκεί-
νη σαν τρελή γειάτη μίσος! Το
έργο σας τελειώσε!

Κι' έπεσε με λυγμούς στη νεκρή
αδελφή της.

Λίγες μέρες άργότερα κηρύχθηκε
ο πόλεμος. Ο Πέτρος κατατάχθη-
κε απ' τους πρώτους, μα δεν ξανα-
γύρισε ποτέ πιά!

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ που σάς ταιριάζουν

Και οι άντιστοιχες τροποποιήσεις
του μακιγιαζ σας

Έχομε άσχοληθ' πολλές φορές σε σήμερα με την
έπιδρασι που έχουν τα χρώματα στην ψυχική μας
κατάστασι, στη διαμόρφωσι του χαρακτήρος μας,
στην υγεία μας και γενικώτερα στη ζωή μας. Άλλα
σκεφθήκατε ποτέ την έπιδρασι που έχουν και στην
ομορφιά σας; Τό πράγμα έχει έξαιρετική σημασία,
όπως ξέρει από πείρα κάθε γυναίκα.

Μήπως, άλλωστε, κάθε φορά που πρόκειται ν' ά-
γοράσετε ένα καινούργιο φόρεμα, ένα καπέλλο, μία
μπλούζα, ένα κασκόλ ή να βάλετε ένα γαρνίρισμα στο
κορσάζ σας, δεν βασανίζετε το μυαλό σας για να
βρητε ποιο χρώμα πρέπει να διαλέξετε;

Υπάρχουν, βέβαια, σε κάθε εποχή τα χρώματα
της μόδας. Άλλ' αυτά δεν λύνουν το πρόβλημα.

Μία άλλη δυσκολία άποτελεί η έκλογη των χρω-
μάτων που πρέπει να έχουν τα διάφορα συμπληρώ-
ματα της τουαλέτας σας. Π. χ. αν είσαστε ξανθεία
και διαλέξετε ένα μπλε παλτό, τί χρώμα πρέπει
να έχη το κασκόλ σας; Άλλα να μερικοί κανόνες,
που θα σάς οδηγήσουν στην έκλογή σας:

—Αν έχετε μάτια γ α λ α ν ά ή
π ρ ά σ ι ν α, θα φροντίσετε να βάλετε κάτι το μπλε
ή το πράσινο, της ίδιας περίπου αποχρώσεως με τα
μάτια σας, κοντά στο πρόσωπό σας, π. χ. ένα γιαντά
στο φόρεμά σας, μία κορδέλλα ή ένα τυρμπάν στα
μαλλιά σας κλπ.

—Αν έχετε μάτια «μ α ρ ρ ό ν» και
μ α λ λ ι ά κ α σ τ α ν ά, όλες οι αποχρώσεις
του «μαρρόν» σας ταιριάζουν. Μακρύα, όμως, από
τα μαύρα... Αν, όμως, σας άρέσουν τα μαύρα ή
είσαστε υποχρεωμένη να τα φορήτε, είναι άπαραίτη-
το να κάμετε ένα μακιγιαζ χρώματος ώχρας ή όπωσ-
δήποτε πολύ άνοιχτό.

—Αν έχετε μ α λ λ ι ά μ α ο ρ α, ή
ξ α ν θ ά, το μαύρο σας πηγαίνει πολύ. Σ' αυτή
την περίπτωση όμως θ' άποφύγετε το «μαρρόν».

—Αν έχετε κόκκινα μ α λ λ ι ά, τα
χρώματα που σάς ταιριάζουν είναι, το πράσινο και
το «μαρρόν». Θ' άποφύγετε το κόκκινο και το κι-
τρινο.

—Αν το πρόσωπό σας άποκλίνει
περισσότερο προς το γ α λ ά ζ ι ο
παρά στο κίτρινο (πράγμα που θα συμβαίνει π. χ.
αν οι φλέβες του προσώπου σας είναι πολύ ευδιά-
κριτες), όλες οι αποχρώσεις του γαλάζιου σας ται-
ριάζουν.

—Αν έχετε δέρμα μά τ, που το
χρώμα του άποκλίνει προς εκεί-
νο της ώ χ ρ α ς, θα προτιμήσετε το τουρ-
κούαζ, που περιέχει έναν τόσο κίτρινο. Είναι το χρώ-
μα που σάς ταιριάζει περισσότερο από οποιοδήποτε
άλλο.

Το μαύρο ξανοίγει όλα τα δέρματα, εκτός αν
είναι πολύ σκούρα.

Το γ κ ρ ί ζ ο δεν έπηρεάζει την άποχρώσι του
δέρματος, άλλα την κάνει πιο έντονη. Αυτό σημαί-
νει π. χ. ότι μία ξανθή με κίτρινωπό ή ροζ δέρμα
δεν έχει να φοβηθή τίποτε από το γκρίζο. Από τ'
άλλο μέρος, όμως, μία γυναίκα με σκούρα ματ έπι-
δερμίδα κάνει φορώντας ένα φόρεμα γκρίζο.

Τό «μ α ρ ρ ό ν» εναρμονίζεται και ζωηρεύει το
σκούρα δέρματα. Δεν είναι όμως, εύκολο πάντοτε να
βρητε το χρώμα που σας ταιριάζει. Ούτε, από τ' άλ-
λο μέρος, είναι σωστό να περιορισθήτε σ' ένα χρώμα.

Πά να ένετε μεγαλύτερη εύχέρεια στην έκλογή σας,
πρέπει να διορθώνετε ανάλογα το μακιγιαζ σας.

Ο σκόλινος πίνακας σας δείχνει ποιά είναι η
τάσις κάθε «νόηματος και πως θα την εξουδετερώσετε
μ' ένα κατάλληλο μακιγιαζ:

Φόρεμα	Δίνει στο πρόσωπό σας μιάν άποχρώσι προς τό:	Θά κάμετε μα- κιγιαζ χρώμα- τος:
Πρασινοκίτρινο (Βέρ - ζών)	Ιώδες	ώχρας πολύ άνοιχτό ροζ - παλ ροζ άνοιχτό
Γαλάζιο	ζωηρό ροζ κίτρινο	
Γαλάζιο ουτρέ- μερ		
Βιολεττί Μαύρο Γκρίζο	κίτρινο «σιτρόν» ροζ - παλ ροζ - παλ πιο ζωηρό από το προηγούμενο	ζωηρό κόκκινο ροζ - παλ ροζ - παλ ροζ ζωηρό
Κόκκινο «Μαρρόν»	ροζ άθωο Βέρ - παλ	ροζ ζωηρό ροζ ζωηρό

— Έσείς που πονέσατε τόσο πολύ, δεν σκεφθήκατε ποτέ να εκδικηθείτε;

Η όσο κακή φαίνεται ή γυναίκα που παραμονεύει στη γωνιά του σκοτεινού δρόμου! Με μία λάμψη θυμού στά μάτια της, μ' όλα τα φιδία του μίσους και της ζηλειας στην καρδιά της, κρατάει με τρεμουλιαστό χέρι ένα μικρό δοχείο γεμάτο βιτριόλι και προσπαθεί να το κρύψει κάτω απ' το μαύρο σάλι της.

Απ' την άλλη μεριά του λαϊκού δρόμου, ένα καφενείο ρίχνει τα φώτα του στο πεζοδρόμιο. Ο Ανατόλ βρίσκεται εκεί μέσα... ο Ανατόλ, που αποπλάνησε τη Μελί, την περασμένη άνοιξη, της υποσχέθηκε γάμο και τώρα την εγκατέλειψε στην τύχη της, έτοιμogeneous — αυτήν που είχε μείνει φρόνιμη ως τα 22 χρόνια της και τόν είχε αγαπήσει τρελλά!

Χθές άκομη, τόν περιμενε, την ώρα που τελείωνε τη δουλειά του στο νεοχτιστό σπίτι όπου εργάζεται τώρα. Τόν σταμάτησε και τόν έκτεψε με δάκρυα να την λυπηθή.

— Α, φτάνουν τα λόγια, κορίτσι μου! την έκοψε εκείνος βάνουσα. Με πασακώσιες με το παιδί σου... Μήπως ξέρω τουλάχιστον πώς είναι δικό μου;

Ναι, τόλμησε να της πη αυτά τα σκληρά λόγια! Κι' εκείνη τώρα τόν μισεί, όσο τόν είχε αγαπήσει άλλοτε!... Τί ώραία όμως θα ήταν, αν ταίριαζαν οι δυο τους! Θα πιαναν τότε δυο καμαρούλες, σε μία μακρινή γειτονιά, θα ζούσαν ευτυχισμένοι, κι' όλοι θα τους εζήλευαν!

Μα πόσο διαφορετική παρουσιάζεται τώρα ή πραγματικότητα! Θά γίνη μητέρα, δίχως νάνε παντρεμένη. Κι' ο «κύριος» παίζει ξεγνοιαστός μπυλιάρδο στο καφενείο.

Μα όχι! Τέτοιες ατιμίες πρέπει να τιμωρούνται! Η Μελί έχει αγοράσει τώρα βιτριόλι, παραμονεύει στο δρόμο και σε λίγο, όταν βγύη ο προδότης, θα τού το πετάξει στο πρόσωπο... στο ωραίο πρόσωπό του, που την είχε κατακτήσει!

— Α, τί μεγάλη χαρά θα δοκίμαζε, αν τού το ξέσχιζε με τα νύχια της! Θά την έκλειαν στη φυλακή, μα αυτός ο βρωμιάρης δεν θα μπορούσε να ξεμυαλίση τις κοπέλες, με τα μάγουλά του καμένα και μ' ένα μάτι λιγότερο!

Ο πυρετός της λύσσας που την κατέχει, την αναγκάζει να περπατήσει, να κινηθή. Αφίνει μία στιγμή το παρατηρητήριο της και κάνει λίγα βήματα.

— Καλήσπέρα, δεσποινίς Μελί! μουρμουρίζει θλιμμένα κοντά της μία ανδρική φωνή.

Σάν να ξύπνησε ξαφνικά εκείνη τη στιγμή, αναγνωρίζονα γείτονά της στο σπίτι που κάθεται, το μηχανουργό Βικτόρ. Κρατάει στην αγκαλιά του το κοριτσάκι του, κοιμισμένο.

Είνε χρυσός άνθρωπος, εργατικός, δίχως κανένα ελάττωμα. Το μόνο κακό που κανε στη ζωή του, ήταν ότι παντρεύτηκε άργα και πήρε μία γυναίκα πολύ μικρότερή του, μία θεοτρελλή, ξεμυαλισμένη, που τόν παράτησε για να τού ρίξη στα γλέντια. «Α, πόσο τόν έκαμε να πονέση ή εγκατάλειψή της! Είνε 40 χρονών κι' όμως τὰ μαλλιά του έχουν αρχίσει ν' άσπρίζουν. Ζή τώρα μόνο για τὸ παιδί του.

Η συνάντησις αυτή, σε τέτοια ψυχολογική στιγμή, κατατάρραζε τη Μελί.

Ο Βικτόρ δεν ξέρε την περιπέτεια της Μελί. Τη συμπαθεί πολύ, γιατί την άκούει να δουλεύη κάθε βράδυ ως άργα με τη ραπτομηχανή της.

— Κάνεις και σὺ, δεσποινίς Μελί, ένα γυρό, πρίν πέσης να κοιμηθής, όπως κι' εγώ; της λέει. Αν ρωτάς και για τὴ Ζωρζέτ, να την, πήρε κι' όλας τόν πρώτο της στην αγκαλιά μου!

Σκύβει τρυφερά και φιλεί άπαλά τις ξανθές μπούκλες τού παιδιού του. Η Μελί νοιώθει κάτι να σκίρτάη μέσα της. Μήπως δεν πρόκειται κι' αυτή να γίνη μητέρα;

— Πώς την αγαπάτε, τη Ζωρζέτ σας!...

— Αυτή μόνο που έχει απομείνει... Δεν είναι όμως εύκολο για έναν άντρα που ζή μόνος του, ν' αναθρέψη ένα παιδί... Κοντεύω να γίνω μαμά!

Μπροστά σ' αυτό τόν καλό πατέρα, ή Μελί νοιώθει σαν ν' απλώνεται μέσα της μία θεία γαλήνη... Ναι, πρέπει να τού πάρη απόφασι, να δουλέψη και να ζήση για χάρη τού παιδιού που θά γεννηθή. Αυτό είναι τὸ καθήκον της, αυτό πρέπει να κάμη!... Μα εκείνος ο παληάθρωπος, ο Ανατόλ, θά γλεντάη στο μεταξύ... Α, όχι, όχι!

Σφίγγει κάτω απ' τὸ σάλι της τὸ δοχείο με τὸ βιτριόλι και ρωτάει απότομα, με βραχνή φωνή:

— Αλήθεια, έσείς που πονέσατε τόσο πολύ, δεν σκεφθήκατε ποτέ να εκδικηθείτε;

Ο Βικτόρ την κύτταξε με έκπληξι κι' άπάντησε:

— Νά εκδικηθώ; Όχι δά!... Μία άλλη ιδέα μου είχε περάσει, κακή κι' αυτή, μα την ένίκησα στο τέλος... Υπάρχουν, βλέπετε, άνθρωποι, που απελπίζονται και σκέπτονται να σκοτωθούν! Αυτή τη σκέψη έκαμα κι' εγώ, όταν έφυγε ή γυναίκα μου... Πώς να σκοτωθώ όμως, αφού είχα τη μη-

κρή;... Εύτυχώς, σήμερα ή Ζωρζέτ με παρηγορεί για όλα!

Τώρα ή Μελί νοιώθει να βουρκώνουν ή καρδιά και τὰ μάτια της. Μπορεί νάνε ήσυχος αυτός ο άπατεώνας, ο Ανατόλ; Η εγκαταλειμμένη δεν θά εκδικηθή! Ντρέπεται τώρα για τόν κακό σκοπό της, για τὸ φοβερό ύγρο που κρύβει κάτω απ' τὸ σάλι της!

— Είναι ώρα να γυρίσω στο σπίτι, λέει ξαφνα ο Βικτόρ, άνασηκώνοντας καλύτερα την κοιμισμένη κορούλα του.

— Όχι, όχι, θάρρω κι' εγώ μαζί σας. Προχωρείτε πρώτος και θά σας φτάσω σε λίγο... αφού ψωνίσω κάτι απ' τὸ υπακάλη!

Στρίβει μία στιγμή στη γωνιά τού δρόμου και πετάει μέσα στην ύπόνομο τὸ δοχείο με τὸ βιτριόλι. Έπειτα τρέχει και φθάνει τόν εργάτη. Απλώνει τὰ έλεύθερα τώρα χέρια της — τὰ άθωα χέρια που δεν θά μολυθούν, γιατί τάκαμε να ριγήσουν τὸ ένστικτο της μητρότητος.

— Θά κουραστήκατε, σίγουρα, να σηκώνετε τόση ώρα την κορούλα σας... λέει. Εγώ είμαι ξεκούραστη. Δώστε μου την να την κρατήσω λίγο!

Φ. ΚΟΠΠΕ

Τὰ κουμπιά άκρίεχναν

Στις εκκλησίες τού Λονδίνου από πανάρχαια συνήθεια, μερικοί πιστοί έρριχναν άλλοτε μέσα στο δίσκο κουμπιά αντί για νομίσματα. Η συνήθεια αυτή, που βάσταξε πολλά χρόνια, ήταν μία απ' τις πιο περίεργες τών Λονδρέζων.

Τώρα όμως έχει σταματήσει πιά αυτή ή άσέβεια, όχι γιατί οι Λονδρέζοι έγιναν εύλαβεστοί, αλλά γιατί... τὰ κουμπιά κοστίζουν σήμερα περισσότερο απ' τὰ μικρά νομίσματα!

ΤΡΟΦΕΣ για τη μακροβιότητα

Η κληρονομική βιωτική ικανότης

Οι μητέρες που εξετάζουν στοργικά τὸ πρόσωπο τών παιδιών τους, αναζητώντας ομοιότητες με τόν έαυτό τους ή με τόν άντρα τους, σπάνια σκέπτονται πώς τους έχουν κληροδοτήσει κάτι πολύ σπουδαιότερο: μίαν ώρισμένη βιωτική ικανότητα, απ' την οποία εξαρτάται ή μακροβιότης.

Πραγματικά, έχει αποδειχθί ότι ή κληρονομικότης παίζει βασικό ρόλο στη διάρκεια της ζωής. Τα παιδιά γονέων μακροβίων έχουν μεγαλύτες πιθανότητες να ζήσουν κι' αυτά πολλά χρόνια.

Στο τελευταίο συνέδριο της Αμερικανικής Ψυχολογικής Έταιρείας, ο δόκτωρ Φράντς Κάλμαν άνεκοίνωσε τὰ αποτελέσματα τών παρατηρήσεών του πάνω σε 1.164 ζευγάρια διδύμων. Όπως λοιπόν εξακρίβωσε, οι δίδυμοι ζουν συνήθως τὰ ίδια περίπου χρόνια, γιατί έχουν κληρονομήσει ίση βιωτική ικανότητα απ' τους γονείς τους.

Σε μία χαρακτηριστική περίπτωση, από δυο διδυμες αδελφές, ή πρώτη παντρεύτηκε ένα κτηματία, πέρασε όλη τη ζωή της στην έξοχη κι' απέκτησε πολλά παιδιά. Η άλλη έμεινε άνυπαντρη, έγινε δασκάλα κι' έζησε πάντα σε μια μεγάλη πόλη. Μολονότι λοιπόν πέρασαν τόσο διαφορετική ζωή, κουφάρηκαν και τυφλώθηκαν κι' οι δυο μαζί σε ηλικία 70 ετών, και στα 86 πέθαναν από συμφόρηση, λίγες μέρες ή μία μετά την άλλη!

Όστόσο, κατά τὸ δόκτορα Κάλμαν, κάθε άνθρωπος μπορεί να μακρύνη ή να λυγιστήη κάτω τὴ ζωή του, μέσα στα όρια της κληρονομικότης βιωτικής του ικανότητος. Και σ' αυτό συντελεί σημαντικά ή διαίτα, τὸς της έγκύτου μητέρας όσο και τὸς τού παιδιού απ' όπου θά γεννηθή. Ένας άλλος έπιστήμων, ο δόκτωρ Γκάρντνερ, διέβρεψε με νοουκλειόν όξύ (παράγωγον της μαγιάς της πρώτης ηλικίας 600 ημερών), δηλαδή ανάλογα πρὸς ανθρώπους 60 ετών. Έτσι, παρέτεινε τὴ τους 60 κατά 8%. Στὸν άνθρωπο, αυτό θά σήμαινε παράτασι της ζωής απ' τὰ 45 στα 71 χρόνια.

Έξ άλλου, διατρέφοντας διάφορα έντοια με βιταμίνες (παντοθενικόν όξύ και Β6) μεγάλωσε κατά 47% τὴ διάρκεια τού βίου τους.

Ο καθηγητής Σέρμαν, τού Πανεπιστημίου Κολούμπια, απέδειξε προσφάτως ότι τὰ ποντίκια που παίρνουν με τὴν τροφή τους τριπλασία βιταμίνη Α απ' τὴν κανονική, ζουν κατά 10% περισσότερο και διατηρούν ἐπὶ μακρότερο χρόνο τὸ νεανικό σφρίγος τους. Ανάλογα αποτελέσματα έχει κι' ή βιταμίνη «ριμποφλαβίνη», καθώς και τὸ ασθένιον.

Αλλά κι' οι εργασίες τού Νεο-ϋορκέζου δόκτορος Χένρυ Ράφσκυ άπέδειξαν ότι άντρες και γυναίκες, μεγαλύτεροι από 65 ετών, χρειάζονται κάποτε προσθήκη συμπληρωματικής ποσότητος βιταμινών στη διαίτα τους.

Ο συνάδελφός του δόκτωρ Ούτλ-

ΛΙΝΟΛΕΟΥΜ
ΨΑΘΕΣ ΚΟΚΟ.
για πατωματα
ΡΥΘΜΟΣ Βουλής 22

λιαν Κουντζ παρατήρησε ότι οι ηλικιωμένοι πελάτες του, που παρουσίασαν κατάπτωση της υγείας και της ζωτικότητος των, μίκτη άτροφία κι' άπώλεια βάρους, συνέχονταν ταχύτατα με μία διαίτα πλουσία σε ζωικές πρωτεΐνες (κρέας, γάλα, αυγά, τυρί). Μία έτοιμοθάνητη γυναίκα ξανάζησε, χάρις σε διαίτα με άφθονες πρωτεΐνες και βιταμίνες.

Τέλος, ο δόκτωρ Λόβελ Λάινγκστροθ, στο Σάν Φραντσίσκο, έφηρμωσε σε 501 άρρώστους, ηλικίας 30 ετών, και πάνω, μία διαίτα από κρέας, ψάρι, αυγά, γάλα, τυρί κι' άφθονα φρούτα και λαχανικά. Όλοι αυτοί λοιπόν παρουσίασαν σημαντική βελτίωση, σε περιπτώσεις καρδιακών παθήσεων, πνέσεως, διαβήτη, πεπτικών διαταραχών, ήμικρανίας, παχυσαρκίας κι' άλλων άσθενειών που έρχονται με τὴν ηλικία.

Πρέπει όμως να σημειωθί ότι άλλοι άρρώστοι χειρότερεψαν με τὴν ίδια διαίτα, γιατί επιχείρησαν να τὴν εφαρμόσουν χωρίς ιατρική επίδλεψη.

Τὸ συμπέρασμα είναι ότι υπάρχουν άρισμένες τροφές ιδιαίτερας κατάλληλης για κείνους που θέλουν να παρατείνουν τὴ ζωή τους όσο τὸ επιτρέπει ή κληρονομικότης τους. Κι' οι τροφές αυτές είναι οι έξης:

Ξερή μαγιά της μύτρας, νεφρά, σπκότη, μυαλό (περιέχουν νοουκλειόν όξύ). Κροκός αυγού, μαγιά, νεφρά, σπκότη, φυστίκια, γάλα (παντοθενικόν όξύ). Αυγά, μαγιά, γάλα, κρέας, ρύζι (βιταμίνη Β6). Τὰ ίδια, κι' ἐπὶ πλέον καρδιά, σπκότη, νεφρά, τυρί, στρεΐδια (ριμποφλαβίνη). Σπκότη, μπουρουνόλαδο, πράσινα, κόκκινα και κίτρινα λαχανικά, φρούτα, γάλα, βούτυρο, αυγά (βιταμίνη Α). Γάλα, σαρδέλες, δημητριακά (ασθένιον). Ζ. ΛΑΛ

66

Τὰ μαλλιά και τὰ νύχια

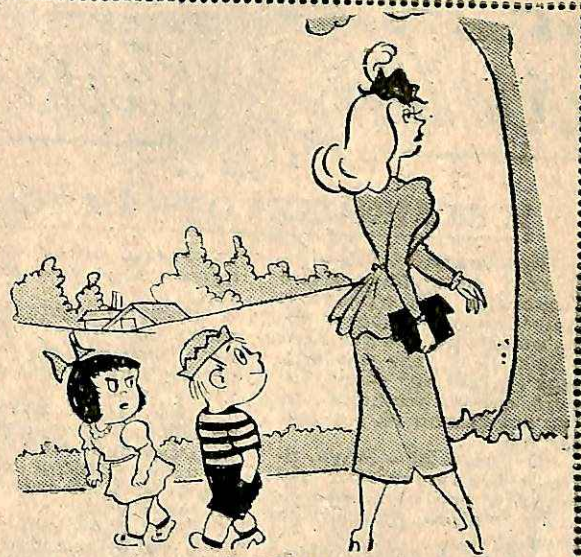
Πέσο θά μεγάλωναν αν δεν τὰ κόδαμε

Αναρωτηθήκατε σε πόσο μήκος θά έφθαναν τὰ νύχια μας αν δεν τὰ κόδαμε ποτέ; Πρέπει να ξέρετε, πρώτα - πρώτα, ότι τὰ νύχια μεγαλώνουν κατα ένα χιλιοστόμετρο κάθε βδομάδα. Αν υποθέσουμε, λοιπόν, ότι ένας άνθρωπος δεν έκοβε ἐπὶ έξηνα χρόνια τὰ νύχια του και ότι τὰ συγκρατούσε μ' έναν κατάλληλο τρόπο για να μην λυγίσουν και πέσουν, τὸ μήκος όπου θά έφθαναν μέσα σ' αυτό τὸ διάστημα θά ξεπερνούσε τὰ τρία μέτρα. Στὸ ίδιο μήκος θά έφθαναν επίσης και τὰ νύχια τών παιδιών.

Και τὰ μαλλιά; Η αύξησις τους είναι μεγαλύτερη από τών νυχιών. Οι τρίχες τών μαλλιών μας μεγαλώνουν κατά 1/4 τού χιλιοστομέτρου κάθε έικοσι τέσσερες ώρες. Μέσα σ' έξηνα χρόνια, λοιπόν, θά έφθαναν σε μήκος 51/2 περίπου μέτρων.

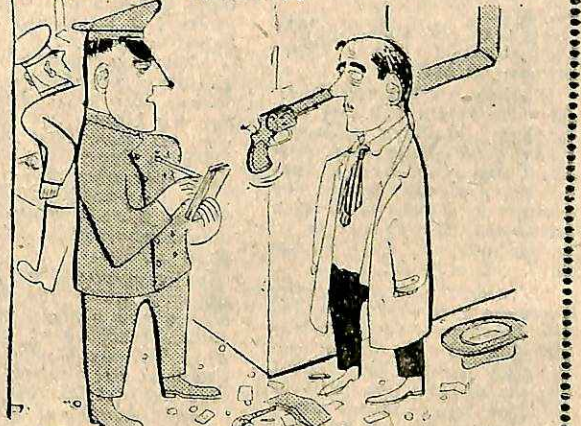
Η αύξησις των δεν είναι, άστόσο, συνεχής. Έπειτα από τὰ τριάντα περίπου χρόνια, ο ρυθμός της μειώνεται βαθμιαία και μετά τὰ πενήντα πέφτει στο τέταρτον περίπου της αρχικής.

Μία κόμη αποτελείται συνήθως από 80.000 τρίχες μαλλιών. Απ' αυτές πέφτουν κάθε μέρα 15 - 20 Αυτός ο αριθμός αφορά τούς υγιείς ανθρώπους. Όταν υπάρχει κάποια πάθισις, απ' αυτές που προκαλούν τὴ φαλάκρα, ή πτώσις είναι άσυγκρίτως μεγαλύτερη. Γι' αυτό πρέπει να φροντίζουμε όταν έχουμε κάποια πάθισι στο κεφάλι, να πηγαίνουμε να μας εξετάζη ο ειδικός γιατρός.

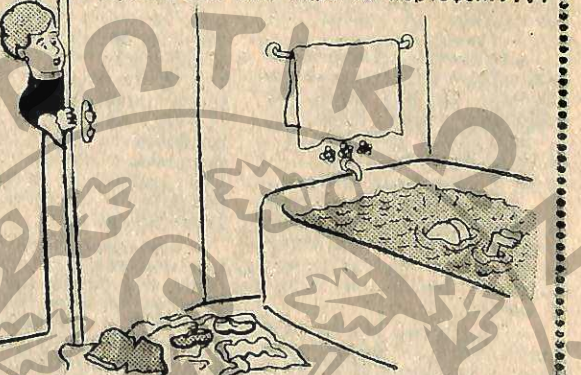

ΖΗΛΕΙΑ!

— Δεν μπορώ να καταλάβω, Τοτό, τί έχει αυτή περισσότερο από μένα!...

— Είπατε λοιπόν ότι σας κόλλησε ξαφνικά ένα πιστόλι στη μύτη και σας πήρε τὸ πορτοφόλι!...

Ο Τάκης παίρνει τὸ μπάνιο του!...

— Αφού είναι φοράδα της έβαλα κι' εγώ πέταλα με τακούνι!...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΟΥ

Περνούσα για δεύτερη φορά απ' το κινεζικό εκείνο χωριουδάκι της Μαλαίας. Πριν από πέντε χρόνια, είχα φιλοξενηθεί από τον Χέγκ - Σούν Κιάτ, τον πλουσιώτερο ιθαγενή του τόπου. Γι' αυτό ζήτησα να μάθω νέα του και θέλησα να τον επισκεφθώ.

Ο Τσά - Λι - Μάγκ, όταν του έμπιστευθηκα την επιθυμία μου αυτή, μου άπανθισε μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο:

— Είναι ο μόνος άνθρωπος που δεν θα μπορέσετε να δείτε.

— Μηπως πέθανε; τον ρώτησα.

— Όχι, δεν πέθανε. Άλλα όρκισθηκε να μην ξαναμιλήσει σε λευκό.

Τα λόγια αυτά του Τσά - Λι - Μάγκ με γέμισαν κατάπληξι. Ο Χέγκ - Σούν - Κιάτ ήταν γιός ενός παλαιού αρχηγού. Είχε κληρονομήσει απ' τον πατέρα του άπειρες καλλιεργημένες εκτάσεις, μα η κυριότερη απασχόλησή του ήταν το κυνήγι της τίγρης.

Σ' όλη την περιοχή ήταν γνωστός για το θάρρος και την ικανότητά του όταν κυνηγούσε τα άγρια θηρία. Έπειδή όμως είχε ζήσει κάποτε αρκετά χρόνια στην Ευρώπη, γι' αυτό τα λόγια του Τσά - Λι - Μάγκ μου φάνηκαν παράξενα.

— Και η γυναίκα του; ξαναρώτησα. Η άραια Τάν - Α - Μπούε;

— Πέθανε! αποκρίθηκε ο Κινέζος κι' έμεινε σιωπηλός σαν να μην ήθελε να προσέβη τίποτ' άλλο.

— Έγώ δεν έπεται κι' άλλαξα θέμα ομιλίας.

Το βράδυ όμως ο Τσά - Λι - Μάγκ ήρθε και με βοήθη, ενώ ήμουν καθισμένος μπροστά στην καλύβα όπου θα περνούσα τη νύχτα και άρχισε να μου λέει με σιγανή φωνή:

— Την ημέρα δεν θα τολμούσα ποτέ να σας διηγηθώ την ιστορία του Χέγκ - Σούν - Κιάτ. Τώρα όμως δεν σας βλέπω κι' έτσι μου φαίνεται πως μιλά στον έαυτό μου...

»Τρεις μήνες μετά που φύγατε εγκαταστάθηκε εδώ ένας άλλος λευκός. Δεν έρω αν ήταν Γάλλος, Άγγλος ή Γερμανός, έρω πάντως πως ήρθε εδώ για να κυνηγήσει τίγρεις. Άν και ο Χέγκ - Σούν - Κιάτ τον κάλεσε να μείνι στο σπίτι του, αυτός δεν δέχτηκε. Εί-

χε -στήσει μια σκηνή και ζούσε εκεί μ' έναν υπηρέτη του.

»Φυσικά σύναξε και στο σπίτι του Χέγκ - Σούν - Κιάτ, που του είχε γνωρίσει τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

»Ένα δειλινό, μια τρομερή είδηση πέρασε από στόμα σε στόμα. Ο ξένος είχε πάει περίπατο στο δάσος κι' εκεί του επέτεθη ένα ζευγος τίγρεων.

»Στην ανατολική πλευρά όπου τα δέντρα άραιωνουν βρίσκεται ένας ψηλός βράχος. Έκεί πάνω είχε σκαρφαλώσει ο λευκός για να σωθή και πυροβολούσε αδιάκοπα για να έμποδισι τα θηρία να φτάσουν ως αυτόν.

»Κυτταχτήκαμε όλοι μας τρομαγμένοι. Μόνο ο Χέγκ - Σούν - Κιάτ μπορούσε να έχη το θάρρος να πάη νύχτα να κυνηγήσει τίγρεις. Ελείπε όμως εδώ και δυο βδομάδες σε ταξίδι:

— Άς τρέψωμε στο σπίτι του, φώναζε κάποιος. Άκουσα πως πρόκειται να γυρίση άποψε.

»Πραγματικά, τον βρήκαμε στα μέσα του δρόμου. Μόλις του είπαμε τι συνέβαινε, διευθύνθηκε στο δάσος. Τον άκολουθησαμε με φανάρια και δαυλούς, γιατί είχε άρξισι να νυχτώνη.

»Δεν άργησαμε να βρούμε τον ξένο, στην κορυφή του βράχου.

»Εκείνος όλο πυροβολούσε εναντίον των τίγρεων. Μάταια όμως, γιατί με το μικρό όπλο που είχε μαζί του, ήταν άδύνατο να πληγώση θανάσιμα τα θηρία.

»Ο Χέγκ - Σούν - Κιάτ, βοηθούμενος από μας, το καταβώσε πολύ γρήγορα. Ύστερα έτρεξε στον ψηλό βράχο για να βοηθήσι το λευκό να κατέβη.

»Δεν ήξερε ποιά θλιτερή έκπληξι τον περίμενε εκεί. Πλάι στο λευκό βρήκε την ίδια τη γυναίκα του. Η Τάν - Α - Μπούε καθόταν ζωρμένη σε μια γωνία κι' έριχνε φοβισμένες ματιές στον άνδρα της.

»Είχαν έπωφεληθί απ' την άπουσία του Χέγκ - Σούν - Κιάτ, για να συνάψουν έρωτικές σχέσεις. Πήγαν φαίνεται μαζί στο δάσος για να κάνουν έναν κρυφό περίπατο, μη ξέροντας τον κίνδυνο που τους περίμενε.

»Ο Χέγκ - Σούν - Κιάτ έμεινε για λίγο αμίλητος, κυττάζοντας με το σκληρό και άγριο βλέμμα του, πότε τη γυναίκα του που είχε πέσει στα πόδια του και πότε το λευκό που προσπαθούσε να δικαιολογήθι μ' ένα χείμαρρο από λόγια.

»Ύστερα άρπαξε ξαφνικά τη γυναίκα του στα δυνατά του χέρια και την παρέδωσε σ' έναν υπηρέτη του.

— Πήγαίνε την σπίτι,

του είπε... Πηγαίνετε όλοι στα σπίτια σας! φώναξε πιο δυνατά.

»Οι περισσότεροι υπάκουσαν στη διαταγή του. Έγώ όμως με δυο φίλους μου, μείναμε κρυμμένοι στο σκοτάδι, περιέργοι να δούμε τι θα γινόταν.

— Είμαι έτοιμος να μονομαχήσω μαζί σου! του είπε ο λευκός με θάρρος.

— Νά μονομαχήσεις; Θα παλέψωμε τότε άμέσως, εδώ πάνω.

»Ο Χέγκ - Σούν - Κιάτ έβγαλε και πέταξε τα όπλα του. Το ίδιο έκανε και ο λευκός. Μα πριν προφτάσι να πάρη στάσι προσοχής, ο Χέγκ - Σούν - Κιάτ, σαν να ζυπνούσε ξαφνικά μέσα του μια όρη άγρίου θηρίου, τον άρπαξε νευρικά με τα χέρια του και άφου τον σήκωσε ψηλά, τον πέταξε κάτω με τέτοια όρη, που νομίσουμε πως κι' αυτός ο ίδιος θα γκρεμιζόταν.

»Ύστερα κατέβηκε γρήγορα κι' έτρεξε κοντά στο πτώμα του λευκού.

— Α!... είδατε τί έγινε; είπε με τραχεία φωνή, καθώς τον πλησιάζαμε τρομαγμένοι. Πέθανε! πρόσθεσε. Και τώρα βοηθήστε με να τον μεταφέρω στο χωριό.

»Στο δρόμο κανείς δε μίλησε. Μόνο για μια στιγμή ο Χέγκ - Σούν - Κιάτ που προχωρούσε μπροστά με βήμα γοργό, γύρισε το κεφάλι του και είπε:

— Δική μου ήταν άλλαωστε η ζωή του, άφου τον είχα σώσει από βέβαιο θάνατο!

Στο σημείο αυτό ο Τσά - Λι - Μάγκ έπαψε να μιλά.

— Κι' έπειτα; τον ρώτησα, καθώς τον άκουσα να μιλάει. Τον άκολουθησα να μάθω το σά περίεργος να μάθω το τέλος αυτής της ιστορίας.

— Νομίζαμε πως θα έθαβε το λευκό. Αυτός όμως τον ταρίχεψε με το γνωστό του τρόπο του τόπου μας και τον έκλεισε στο ίδιο δωμάτιο όπου κρατούσε φυλακισμένη και τη γυναίκα του.

— Για να τον βλέπης, κάθε ώρα και κάθε στιγμή, της είπε.

»Μέρες και νύχτες όλόκληρες άκούαμε τους όδυμούς της. Ήθελε να πεθάνη κι' αυτή, μα ο άνδρας της δεν της είχε άφψει μέσας σ' εκείνο το δωμάτιο τίποτε που θα μπορούσε να το χρησιμοποιήσι για ν' αυτοκτονήσι.

»Μια μέρα, τέλος, έπαψαν ν' άκούωνται οι θρήνοι της Τάν - Α - Μπούε. Το καθημερινό της μαρτύριο της είχε φέρι επί τέλους τον ποθητό θάνατο.

»Από τότε ο Χέγκ - Σούν - Κιάτ όρκισθηκε να μη ξαναμιλήσι σε λευκό άνθρωπο.

ΕΡΜΠΕΡΤ ΚΑΣΣΕΛ

Μη χειρότερα!

Στη Νέα Ύορκ ηγίνε πρό ημερών ένας έξωφρενικός διαγωνισμός μεταξύ καπνιστών, άνδρών και γυναικών. Έπρόκειτο να εξακριβωθί... ποιος θα έστελνε πιο μακριά το σάλοιο του.

Νικήτρια άναδείχθηκε μια γυναίκα, η κυρία Γκάρνερ Πούντλερ, που κατώρθωσε να στείλν το σάλοιο της σε άπόστασι 91 εκατοστών.

Ανατολικό Χιόκμοα

Οι μάρτυρες

Στο Έσκή Σεχέρ ζούσανε δυο γείτονες έχθροι, που ο ένας δεν είχε μάτια να δη τον άλλο. Ο ένας ήταν φτωχός κι' ο άλλος πλούσιος. Ο πλούσιος είχε βαλμένο στο μάτι το χωράφι του φτωχού. Κι' έπειδή δεν μπορούσε να του το πάρη αλλοίως, άρχισε να του στέλνη ένα σωρό μερίτες.

Ο φτωχός όμως δεν έννοούσε με κανένα τρόπο να πουλήσι το χωράφι του πατέρα του. Και κάθε φορά μνηούσε του πλούσιου: «Από τον πατέρα μου βρήκα το χωράφι και θα τ' άφήσω στα παιδιά μου. Μα και να το πουλήσω, δεν το δίνω σ' αυτόν, τον τζαναμπέτη!»

Ο πλούσιος σαν είδε πως με τους μερίτες δεν μπορούσε να κινή δουλειά, άποφάσισε να κάνει μια πονηρία: Πλήρωσε λοιπόν μερικούς ψευδομάρτυρες και παρουσίασόν στον Ναστραδίν Χότζα που έκανε τότε τον Κατή.

— Κατή μου, είπε, δείχνοντας το φτωχό του γείτονα, μ' αυτόν τον άνθρωπο είχαμε μείνει σύμφωνοι, να μου πουλήσι το χωράφι του. Του είχα μάλιστα δοσμένο και καπάρω. Τώρα όμως μετάνιωσες και δεν θέλεις να μου το πουλήσι! Μια και πήρε όμως το καπάρω, σύμφωνα με το νόμο, πρέπει να πληρώσι...

Ο φτωχός όρκιζόταν στον Άλλάχ, πως ποτέ του δεν είχε νταρεβέρια με τον γείτονα του και πως ποτέ του δεν πήρε καπάρω απ' αυτόν...

— Έχεις μάρτυρες; τον ρώτησε ο Ναστραδίν.

— Όχι, του άποκρίθηκε ο έρμος ο φτωχός. Δεν μπορώ να πω ψέματα! Πως νάχω μάρτυρες για μια ύπόθεσι που δεν το φανταζόμουν πως βάφτανε στο δικαστήριο!

Ο Ναστραδίν Χότζας που ήξερε τον φτωχό για έντιμότατο άνθρωπο, δυσκολευόταν να βγάλι άπόφασι.

— Πηγαίνετε, είπε στον πλούσιο και στον φτωχό κι' έλάτε πάλι αύριο. Ώς τότε, έπιζώ νάχω περισσότερες άποδείξεις...

Ο πλούσιος που ήταν συνθησισμένος να κάνει τις δουλειές του εξαγοράζοντας τις συνειδήσεις, νόμιζε ότι ο Ναστραδίν Χότζας είχε αναβάλει επίτηδες τη δίκη, για να μπορέσι στο μεταξύ να του «τσιμπήσιν» κάτι. Τοστέιλε, λοιπόν, πέντε μετρήτια μ' ένα έμπιστο του.

Την άλλη μέρα, όταν οι δυο αντίδοκι παρουσιάστηκαν στο δικαστήριο, ο Ναστραδίν Χότζας ρώτησε πάλι το φτωχό αν είχε μάρτυρες να τον ύπερασπισουν.

— Σου τόπα και χτές, Κατή μου, άποκρίθηκε ο φτωχός. Πως να σου σέρω μάρτυρες, άφου δεν έχω;

— Έχω όμως ένα, και μάλιστα πέντε! είπε ο Ναστραδίν κι' έδειξε τα πέντε μετρήτια που τοστέιλε ο πλούσιος.

Άπαγορεύεται η άναδημοσίευσις οποιοδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδείας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 1 του Α. Ν. 1092/1938.

Ίδιοκτήτης Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου, Κατοικία: Βρασίουνου άρ. 3. Ύπευθυνος Τυπογράφος: Φραγκίσκος Μαλατέστας, Μεναλάου 9, Άθήνα.

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία 120.000
» Εξάμηνος 60.000
» Τρίμηνος 30.000
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία £ 6 \$ 24
» Εξάμηνος £ 3 \$ 12
» Τρίμηνος £ 1½ \$ 6

Ειδικάματα, έσωτερικώ διά ταχυδρομικής επιταγής και έξωτερικώ διά ταχυδρομικής ταχυτήτος προς τον κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

Ο ΦΙΛΟΣ τής νεκρής

Παράξενο διήγημα

Όταν βασίλευε στην Κίνα, η μογγολική δυναστεία των Ντουάν, ύπήρχε η συνήθεια να φαταγωγούνται με λαμπρότητα όλοι οι δρόμοι των πόλεων κατά τις πρώτες νύχτες της νέας σελήνης. Την περίοδο αυτή, ο ουρανός έλευθερώνεται απ' τα σύννεφα έδώ κι' εκεί, όμοιος μ' ένα μαύρο φόρεμα κατατρυπημένο. Και τα χάρτινα φανάρια, πολυάριθμα σαν τ' άστρα, φαίνονται να πυρπολούν τους δρόμους με τις πολυχρωμές λάμψεις τους.

Όλοι οι άνθρωποι που δούλευαν την ημέρα έβγαιναν για ν' άπολαύσουν τη νυχτερινή δροσιά. Τα παιδιά έτρεχαν σαν τρελλά, οι κομψές κυρίες περνούσαν μέσα στα γαλάζια άμαξάκια τους, νέοι και νέες έκαναν μαζί τους τον περίπατό τους.

Μια νύχτα, ένας νεαρός φοιτητής, ο Κιάο καθόταν στη βεράντα, έξω απ' την πόρτα του και κυττάζε τους διαβάτες. Ήταν θλιμμένος γιατί είχε πεθάνει η γυναίκα του και σκεφτόταν τη μοναχική ζωή που τον περίμενε, τα γερομάτα του δίχως παιδιά, την κηδεία του δίχως συγγενείς...

Είχαν περάσει πιά τα μεσάνυχτα και το πλήθος είχε διαλυθί. Έξαφνα ο νέος διέκρινε μιάν ύπερβρία που κρατούσε ένα φανάρι, φωτίζοντας μ' αυτό το δρόμο μιας νέας, ντυμένης μ' ένα γαλάζιο φόρεμα και μ' ένα κόκκινο σάλι. Στο φως του φεγγαριού, είδε πως η νέα ήταν πολύ χαριτωμένη. Και η καρδιά του χτύπησε άμέσως όρμητικά.

Στην αρχή την παρακολούθησε. Έπειτα την προσπέρασε άποφασιστικά για να κυττάξη καλύτερα το πρόσωπό της. Η νέα τόν άντελήθη, γύρισε το κεφάλι της, του χαμογέλασε και του είπε:

— Δεν μπορεί νάνε η τύχη μόνο που μας έκανε να συναντηθούμε στο φως του φεγγαριού.

Ο Κιάο ύποκλήθηκε κι' άπάντησε: — Έτσι λέω κι' έγώ... Ήθελε να τιμήσете το σπίτι μου με μιάν έπίσκεψί σας;

Δίχως ν' άπάντησι, η νέα φώναξε την ύπερβρία που πήγαινε λίγα βήματα μπροστά:

— Έλα δώ, Κι - Λίν. Φώτισέ μας με το φανάρι.

Ο Κιάο πήρε απ' το χέρι την άραία άγνωστη και την έμπασε στο σπίτι του. Εκεί τη ρώτησε από που έρχόταν και πως λεγόταν.

— Λέγομαι Φου - Λι - Κίνγκ, άπάντησε εκείνη. Ο πατέρας μου ήταν ο δικαστής του Χουά - Τσε - Ού. Πέθανε όμως έδώ και χρόνια, καθώς και η μητέρα μου. Δεν έχω άδελφια και ζω στη συνοικία Χου - Σί, μαζί με την παραπάνω μου Κι - Λίν.

Οι δυο νέοι πέρασαν μαζί πολλές ώρες της νύχτας, πίνοντας τσάι και έκδηλώνοντας με τρυφερά χάρδια την άγάπη τους.

Λίγον καιρό άργότερα, ο Κιάο, που δεν είχε πη σε κανένα την περιπέτειά του, δέχτηκε την έπίσκεψι ενός γείτονα. Ο καλός αυτός άνθρωπος του άμολόγησε πως είχε κυττάξει κρυφά απ' τις χαραμάδες της πόρτας και με κατάπληξι και τρόμο, είχε δη τον Κιάο να τρώη και ν' άστεινεται με τη νέα, που το πρόσωπό της ήταν πουδραρισμένο και φτιασιδωμένο όπως των νεκρών!

Φιλοξενείτε στο σπίτι σας μια πεθωμένη! είπε. Μια μέρα η γυναίκα αυτή θα σας πάρη μαζί της. Και ξέρετε ότι η ψυχρή πνοή των νεκρών σκοτώνει...

Ο νέος, φοβισμένος, πήγε άμέσως να εξακριβώσι αν η Φου - Λι - Κίνγκ του είχε δώσει αληθινές πληροφορίες. Άλλά στη συνοικία Χου - Σί, δεν την ήξερε κανείς.

Καθώς γύριζε σπίτι του, ο Κιάο πέρασε μπρός απ' την περιφημη παγόδα του Χου - Σί - Σέν. Μπήκε μέσα. Και σ' ένα μυστικό, μικρό δωμάτιο, βαμμένο με χρυσά και μαύρα χρώματα, είδε ένα φέρετρο απ' τα προσωρινά όπου τοποθετούνται οι νεκροί γι' άρκετό καιρό, ώσπου μεταφερθούν όριστικά σ' ένα νεκροταφείο.

Ο νέος δεν θάδινε προσοχή στο πράγμα, αν το βλέμμα του δεν έπεφτε τυχαία στην έπιγραφή του φερέτρου: «Φου - Λι - Κίνγκ, κόρη του δικαστού Φου του Χουά - Τσε - Ού». Δίπλα ήταν μια εικόνα, από κινέζες που συνηθίζουν στις κηδείες και που παριστάνουν τους ύπερβριες του νεκρού. Πάνω σ' αυτή ήταν γραμμένο τ' όνομα Κι - Λίν, τ' όνομα της ύπερβρίας που συνόδευε, το πρώτο βράδυ, τη φίλη του Κιάο! Κοντά στο φέρετρο βρισκόταν ένα φανάρι. Όλ' αυτά έπεισαν τελείως το νέο.

Έφυγε άμέσως σαν τρελλός, χωρίς να γυρίση καθόλου πίσω του. Κι' έτρεξε να διηγηθί στο γείτονα του τη συμφορά που τον είχε χτυπήσει: Είχε πέσει θύμα των έρωτικών πόθων του φαντασματος μιας νεκρής!

Μην ξαναπαράσσης έξω απ' την παγόδα του Χου - Σί - Σέν, τον συμβούλευσε εκείνος, που ήξερε από μάγια. Κάρφωσε στο κρεβάτι σου αυτόν τον έξορκισμό, και το φάντασμα δεν θα σε ξαναεπισκεφθή. Και τοσβασε ένα χαρτί όπου είχε γράψει μερικές μαγικές λέξεις.

Ένα βράδυ ο Κιάο γιόρταζε μαζί με μερικούς φίλους του την έπιτυχία του στις έξετάσεις και ήπιε ύπερβολικά. Ένώ προχωρούσε τρικλίζοντας προς το σπίτι του, έξεχασε τη συμβουλή του γείτονα και πέρασε έξω απ' τη παγόδα. Στην πόρτα στεκόταν η Κι - Λίν, η ύπερβρία.

Η δυστυχισμένη η κυρά μου σε περίμενε τόσο καιρό! του είπε μόλις τον είδε.

Άφου τον μάλωσε γλυκά, τον τράβηξε μαζί της στην παγόδα. Ο νέος, ζαλισμένος, την άκολουθησε, στο μυστικό δωμάτιο.

Η Φου - Λι - Κίνγκ βρισκόταν εκεί, καθισμένη μέσα στο φέρετρό της, βαμμένη και πουδραρισμένη.

Με έξασαες, χάριστε! του είπε, άπλώνοντας προς αυτόν τα χέρια της.

Ο Κιάο, μην μπορώντας να λογιευθί απ' το μεθύσι του, δέχτηκε τα χάρδια και τα φιλά της.

Και τώρα μου άντικει! του είπε άξαφνα η νεκρή, με άγριο θριαμβευτικό τόνο. Δε θα σ' άφήσω πιά να φύγης!

Τον έπιασε απ' το ρούχο του και τον τράβηξε κοντά της. Τον άγκάλιασε σφιχτά και το σκέπασμα του μαρμάρινου φερέτρου έκλεισε από πάνω τους...

Όταν ο γείτονας του Κιάο άντελήθη την εξαφάνισί του, άνησύχησε πολύ. Καθώς δεν τον εύρισκε πουθενά, έψαξε επί τέλους και στην παγόδα του Χου - Σί - Σέν, όπου άνακάλυψε μιάν άκρη απ' το ρούχο του, που είχε μείνει σφιγμένη ανάμεσα στο φέρετρο και το σκέπασμά του.

Όταν το φέρετρο άνοιχτηκε απ' τους ιερείς, φάνηκε το πτώμα της νέας άλυτο, που έσφιγγε στην άγκαλιά της το ζεστό ακόμα πτώμα του Κιάο.

Οι δυο φίλοι μεταφέρθηκαν και θάφτηκαν σ' ένα έρμος μέρος, έξω απ' την πόλι.

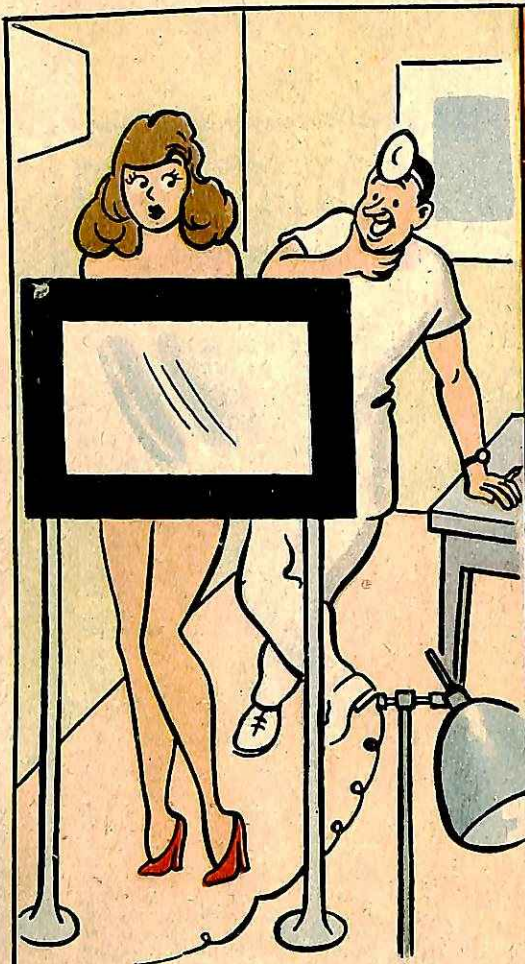
Για όσους θέλουν να παχύνουν ή ν' άδυνατούν

Λίγοι εινε οι άνθρωποι πουνε εύχαριστημένοι από το σώμα τους. Οι παχυσάρκοι θέλουν ν' άδυνατίσουν και οι άδύνατοι έπιθυμούν το πάχος που άποστρέφονται οι παχιές. Μόνο όσοι έχουν μέτρια σώματα εινε οι εύτυχεις. Θά μιλήσω λοιπόν σήμερα και γι' αυτό το ζήτημα.

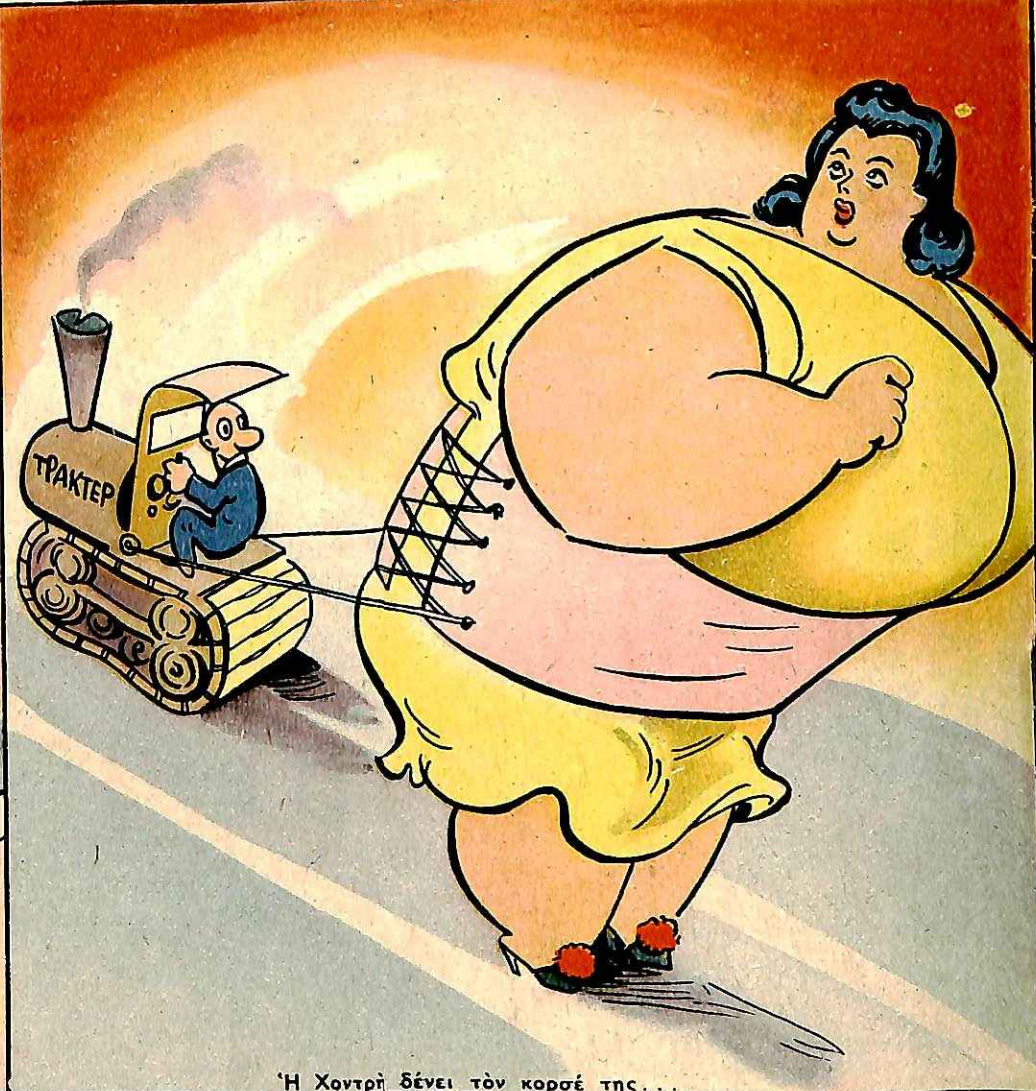
ΓΙΑ Ν' ΑΔΥΝΑΤΙΣΕΤΕ. Τρεις προδιαθεσικές συνθήκες εύνοουν την παχυσάρκεια: η πολυφαγία, η κληρονομική και ο καθιστικός βίος. Η κυριότερη ατία του πάχους εινε η λήψις περισσότερης τροφής από όσην χρειάζεται ο οργανισμός, και η άδυναμία του να καύσι την περιττεύουσα ύλη. Ο καθιστικός έπισης βίος εύνοει την παχυσάρκεια, αλλά και ο ρόλος της κληρονομικότητας εινε άναμφισβήτητος. Έπίσης η κύσις, η γαλουχία, η έμμηνορρρία και αι παθήσεις των ένδοκρινών άδένων προκαλούν παχυσάρκεια. Ο παχυσάρκος δεν πρέπει να τρώγη μέχρις ότου έντελώς καταπαύσι την πείνα του, ούτε να τρώγη πολλές φορές την ημέρα.

Η διαίτα και η ύγιεινή των παχυσάρκων εινε η έξή: Ο παχυσάρκος πρέπει να έπινα όσον το δυνατόν πιο ένωρίς. Οι ώρες του ύπνου να περιορισθούν στις έξη. Ίδιατέρας πρέπει ν' άποφύγη το μεσημεριώτικο ύπνο, γιατί και το άπλο πλάνισμα παχαίνει. Το πρωί θα τρώη ένα πορτοκάλλι ή θα πίνη το χυμό ενός λεμονιού δίχως ζάχαρι και μ'. έλάχιστο νερό. Κατόπιν έναν καφέ δίχως ζάχαρι ή με λίγη. Ύστερα γενικός θα παίρνη κατά το 24ωρον όσο το δυνατό σε μικρή δόσι, γιατί γενικός αυτό συντελούν στο πάχος και μάλιστα όταν παίρνωται κατά την διάρκεια του φαγητού.

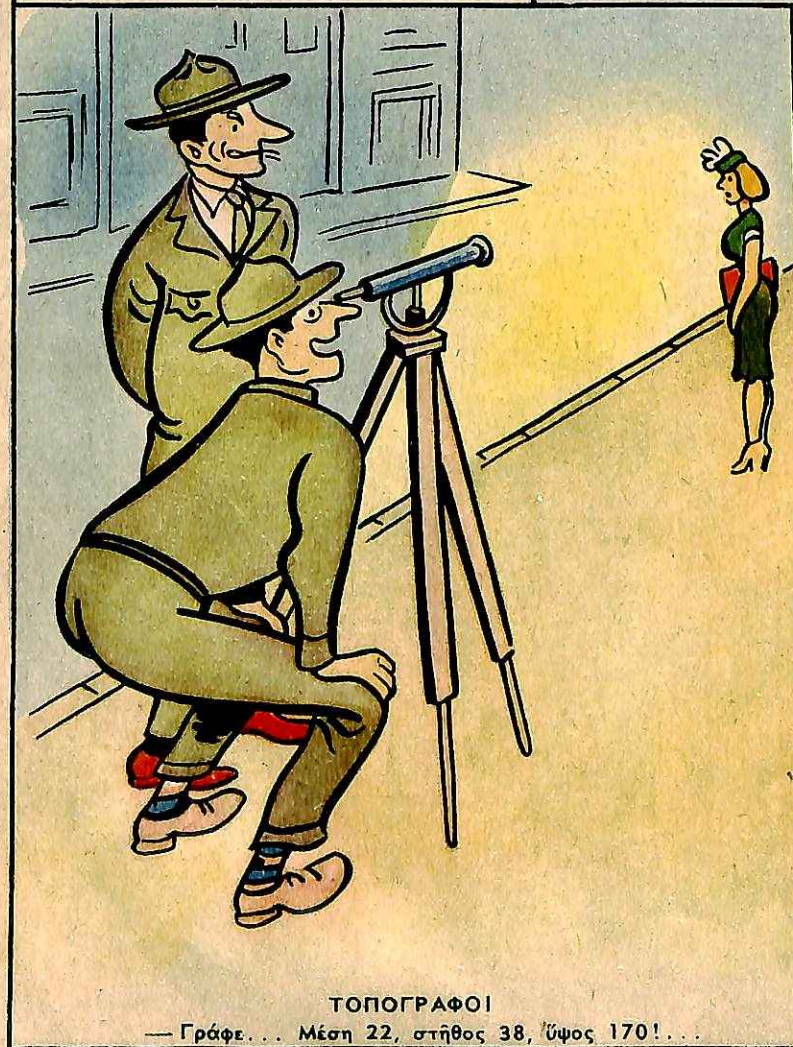
ΠΡΩΤΗΝ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ. Κατόπιν θα κάνει μισή ώρα γυμναστική, προσπαθώντας να ιδρώσι άσθονα. Και τώρα πούσις μύς πρέπει να γυμνάσκει: Άπλούστατα, εκείνους που ύποκεινται σφοδρότερα την καταπόνησι, έπειδή ύφιστανται περισσότερο το βάρος του σώματος ή την πείσι των έσωτερικών σπλάχνων: 1) Τους θωρακικούς μύς, για να προλάβωμε την κλάσι της σπονδυλικής στήλης και το πέσιμο των ώμων και του στήθους και 2) Τους κοιλιακούς για να προλάβωμε και να βελτιώσκει την έξόγκισι της κοιλιάς, που τις περισσότερες φορές έξεχει άντιστήθικα. Για τον θώρακα η βαθεία άνασπις εινε μια θαυμαστική, προσπαθώντας να ιδρώσι άσθονα. Και τώρα πούσις μύς πρέπει να γυμνάσκει: Άπλούστατα, εκείνους που ύποκεινται σφοδρότερα την καταπόνησι, έπειδή ύφιστανται περισσότερο το βάρος του σώματος ή την πείσι των έσωτερικών σπλάχνων: 1) Τους θωρακικούς μύς, για να προλάβωμε την κλάσι της σπονδυλικής στήλης και το πέσιμο των ώμων και του στήθους και 2) Τους κοιλιακούς για να προλάβωμε και να βελτιώσκει την έξόγκισι της κοιλιάς, που τις περισσότερες φορές έξεχει άντιστήθικα. Για τον θώρακα η βαθεία άνασπις εινε μια θαυμαστική, προσπαθώντας να ιδρώσι άσθονα. Και τώρα πούσις μύς πρέπει να γυμνάσκει: Άπλούστατα, εκείνους που ύποκεινται σφοδρότερα την καταπόνησι, έπειδή ύφιστανται περισσότερο το βάρος του σώματος ή την πείσι των έσωτερικών σπλάχνων: 1) Τους θωρακικούς μύς, για να προλάβωμε την κλάσι της σπονδυλικής στήλης και το πέσιμο των ώμων και του στήθους και 2) Τους κοιλιακούς για να προλάβωμε και να βελτιώσκει την έξόγκισι της κοιλιάς, που τις περισσότερες φορές έξεχει άντιστήθικα. Για τον θώρακα η βαθεία άνασπις εινε μια θαυμαστική, προσπαθώντας να ιδρώσι άσθονα. Και τώρα πούσις μύς πρέπει να γυμνάσκει: Άπλούστατα, εκείνους που ύποκεινται σφοδρότερα την καταπόνησι, έπειδή ύφιστανται περισσότερο το βάρος του σώματος ή την πείσι των έσωτερικών σπλάχνων: 1) Τους θωρακικούς μύς, για να προλάβωμε την κλάσι της σπονδυλικής στήλης και το πέσιμο των ώμων και του στήθους και 2) Τους κοιλιακούς για να προλάβωμε και να βελτιώσκει την έξόγκισι της κοιλιάς, που τις περισσότερες φορές έξεχει άντιστήθικα. Για τον θώρακα η βαθεία άνασπις εινε μια θαυμαστική, προσπαθώντας να ιδρώσι άσθονα. Και τώρα πούσις μύς πρέπει να γυμνάσκει: Άπλούστατα, εκείνους που ύποκεινται σφοδρότερα την καταπόνησι, έπειδή ύφιστανται περισσότερο το βάρος του σώματος ή την πείσι των έσωτερικών σπλάχνων: 1) Τους θωρακικούς μύς, για να προλάβωμε την κλάσι της σπονδυλικής στήλης και το πέσιμο των ώμων και του στήθους και 2) Τους κοιλιακούς για να προλάβωμε και να βελτιώσκει την έξόγκισι της κοιλιάς, που τις περισσότερες φορές έξεχει άντιστήθικα. Για τον θώρακα η βαθεία άνασπις εινε μια θαυμαστική, προσπαθώντας να ιδρώσι άσθονα. Και τώρα πούσις μύς πρέπει να γυμνάσκει: Άπλούστατα, εκείνους που ύποκεινται σφοδρότερα την καταπόνησι, έπειδή ύφιστανται περισσότερο το βάρος του σώματος ή την πείσι των έσωτερικών σπλάχνων: 1) Τους θωρακικούς μύς, για να προλάβωμε την κλάσι της σπονδυλικής στήλης και το πέσιμο των ώμων και του στήθους και 2) Τους κοιλιακούς για να προλάβωμε και να βελτιώσκει την έξόγκισι της κοιλιάς, που τις περισσότερες φορές έξεχει άντιστήθικα. Για τον θώρακα η βαθεία άνασπις εινε μια θαυμαστική, προσπαθώντας να ιδρώσι άσθονα. Και τώρα πούσις μύς πρέπει να γυμνάσκει: Άπλούστατα, εκείνους που ύποκεινται σφοδρότερα την καταπόνησι, έπειδή ύφιστανται περισσότερο το βάρος του σώματος ή την πείσι των έσωτερικών σπλάχνων: 1) Τους θωρακικούς μύς, για να προλάβωμε την κλάσι της σπονδυλικής στήλης και το πέσιμο των ώμων και του στήθους και 2) Τους κοιλιακούς για να προλάβωμε και να βελτιώσκει την έξόγκισι της κοιλιάς, που τις περισσότερες φορές έξεχει άντιστήθικα. Για τον θώρακα η βαθεία άνασπις εινε μια θαυμαστική, προσπαθώντας να ιδρώσι άσθονα. Και τώρα πούσις μύς πρέπει να γυμνάσκει: Άπλούστατα, εκείνους που ύποκεινται σφοδρότερα την καταπόνησι, έπειδή ύφιστανται περισσότερο το βάρος του σώματος ή την πείσι των έσωτερικών σπλάχνων: 1) Τους θωρακικούς μύς, για να προλάβωμε την κλάσι της σπονδυλικής στήλης και το πέσιμο των ώμων και του στήθους και 2) Τους κοιλιακούς για να προλάβωμε και να βελτιώσκει την έξόγκισι της κοιλιάς, που τις περισσότερες φορές έξεχει άντιστήθικα. Για τον θώρακα η βαθεία άνασπις εινε μια θαυμαστική, προσπαθώντας να ιδρώσι άσθονα. Και τώρα πούσις μύς πρέπει να γυμνάσκει: Άπλούστατα, εκείνους που ύποκεινται σφοδρότερα την καταπόνησι, έπειδή ύφιστανται περισσότερο το βάρος του σώματος ή την πείσι των έσωτερικών σπλάχνων: 1) Τους θωρακικούς μύς, για να προλάβωμε την κλάσι της σπονδυλικής στήλης και το πέσιμο των ώμων και του στήθους και 2) Τους κοιλιακούς για να προλάβωμε και να βελτιώσκει την έξόγκισι της κοιλιάς, που τις περισσότερες φορές έξεχει άντιστήθικα. Για τον θώρακα η βαθεία άνασπις εινε μια θαυμαστική, προσπαθώντας να ιδρώσι άσθονα. Και τώρα πούσις μύς πρέπει να γυμνάσκει: Άπλούστατα, εκείνους που ύποκεινται σφοδρότερα την καταπόνησι, έπειδή ύφιστανται περισσότερο το βάρος του σώματος ή την πείσι των έσωτερικών σπλάχνων: 1) Τους θωρακικούς μύς, για να προλάβωμε την κλάσι της σπονδυλικής στήλης και το πέσιμο των ώμων και του στήθους και 2) Τους κοιλιακούς για να προλάβωμε και να βελτιώσκει την έξόγκισι της κοιλιάς, που τις περισσότερες φορές έξεχει άντιστήθικα. Για τον θώρακα η βαθεία άνασπις εινε μια θαυμαστική, προσπαθώντας να ιδρώσι άσθονα. Και τώρα πούσις μύς πρέπει να γυμνάσκει: Άπλούστατα, εκείνους που ύποκεινται σφοδρότερα την καταπόνησι, έπειδή ύφιστανται περισσότερο το βάρος του σώματος ή την πείσι των έσωτερικών σπλάχνων: 1) Τους θωρακικούς μύς, για να προλάβωμε την κλάσι της σπονδυλικής στή

— Πολύ ενδιαφέροντα πράγματα βλέπω!...

‘Η Χοντρή δίνει τὸν κορσέ της...

ΤΟΠΟΓΡΑΦΟΙ

— Γράφε... Μέση 22, στήθος 38, ὕψος 170!...

— ‘Εκεί που ἀγόρασες τὸ παλτό δὲν εἶχαν καὶ κα-
νένα καθρέφτη γιὰ νὰ θυμηθῇς τὸ μπόι σου;